H. G. Ewers

ZHOUBNÁ ŽEŇ

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

„Ajajaj!" Atlan se zakřenil a přesným sekem odřízl šošolku vajíčka naměkko, které si dal k snídani. Nato si vzal lžičku a přehnaně způsobně se pustil do jídla.

Obličej Perry ho Rhodana potemněl ještě o poznání víc.

„Nechápu, jak můžeš tak banálně vtipkovat v situaci, v jaké jsme se ocitli!" zavrčel na Arkonidana.

Atlan odložil slánku a ponořil lžičku do zpola vydlabané skořápky.

„Ach, vždyť víš," pronesl lehkým konverzačním tónem. „Pouze se snažím vysledovat v jistých dobách ve věcích půvabné nuance. Vezmi si třeba snídani. Ta je pro duševně pracujícího tvora hlavním chodem dne; když ji kvůli depresivní náladě odbude, nebude stát celý den zanic."

Velký administrátor znechuceně nasál pach dozlatova opečeného toastu a znovu se zaklonil. Zlostně pohlédl ze strany na Allana a prohlásil: „Nevím, co má znamenat v téhle souvislosti to, jak se pářeš s tím vajíčkem."

Atlan mezitím vydloubal vejce ze skořápky do mrtě. Převrátil skořápku a prorazil ji lžičkou, což mu vyneslo další přítelův mrzutý pohled.

„Obávám se, že pochmurná nálada ti značně zablokovala chápání, které je jindy tak pohotové a bystré. Kolem čeho se točí naše myšlenky v posledních dnech? Výlučně kolem vajec, vajec a ještě jednou vajec!"

Arkonidan udeřil plochou dlaní do stolu a podpůrné antigravitační pole okamžitě vyrovnalo náraz.

„Baramská vejce nad námi visí jako Damoklův meč - nebo spíš otázka, jaký význam mají tato vejce pro záhadnou První vibrační moc."

Jak mluvil, pomalu se ho zmocňoval vztek.

„Jeden by vyletěl se skořápky... ech, promiň... z kůže!"

Rhodanovi náhle zahrál kolem ústních koutků kradmý úsměv. „To...," řekl a zamáchal zvednutým nožem, „...právě promluvil ve tvůj prospěch jistý Freud. Přesvědčil jsem se, že tvoje vtipkování je skutečně potřebou tvého podvědomí."

Atlan se zlostně zašklebil. Zdálo se, jako by si oba muži vyměnili nálady.

„K čemu jsou vznešené vědecké analýzy mezi přáteli?" postěžoval si. „Vím, jsi psychologický talent od přírody, ale já mám vlastně také kvalifikaci galaktického psychologa. Já..."

„Ticho," zašeptal Perry Rhodan a přiložil si prst k ústům, „nedopusť se stejné chyby jaké já předtím, prosím. Snídaně a její průběh jsou rozhodující pro tvou mentální kondici po celý následující den."

Poklepal lžičkou na skořápku svého vejce a dodal: „Máš pravdu, jako bychom v téhle galaxii svým způsobem tančili mezi vejci. A nemyslím to ani trochu ironicky. V nejlepším případě je ironií osudu, že zrovna na vejcích potomků insektoidů závisí budoucnost naší galaxie."

Přimhouřil oči, když se za průhledným pláštěm lodi začaly blýskat oslnivé klikyháky zkratů. Vzápětí vypadlo osvětlení v celé kajutě a oba seděli v naprosté tmě.

„Zase energetická bouře," zamumlal Atlan a hmatal po konzole na stěně a hledal interkom. „No, alespoň že tohle ještě funguje," řekl po chvíli.

Stiskl aktivační spínač a spojil se s velitelským můstkem.

Za vteřinu se na obrazovce objevil obličej Merlina Akrana. „S kým mluvím? Nemám žádný obraz!" zahlaholil plukovník.

„Ani ho nemůžete mít," odpověděl Atlan. „V kajutě Velkého administrátora vypadlo osvětlení."

„Ach, to jste vy, lorde admirále!" zařval kapitán CRESTU V, až si Arkonidan musel zacpat uši. „Právě s námi cloumá energetická bouře. Vypadlo pár agregátů, ale není žádný důvod k obavám. Pošlu vám tam opravářský tým."

„Díky, plukovníku.

Pořád ještě nemáme spojení s Dantonem?"

Akran pokrčil mohutnými rameny a odpověděl: „Bohužel ne, lorde admirále. Průletové otvory v paratronovém štítu Baykalobu zjevně nepropouštějí hyperimpulzy. Kromě toho energetické bouře neustále ničí řetězec našich rádiových sond. Zkoušíme to ale dál."

Atlan pokývl hlavou a odpojil se. Když se otočil, spatřil Rhodana, jak přichází z vedlejší místnosti s ručním světlometem na jadernou baterii. Postavil baterku na stůl tak, aby osvětlovala především strop kajuty.

„Slyšel jsem, o čem jste mluvili," řekl Atlanovi. Posadil se a konečně se pustil do snídaně.

„Nedalo se ani nic jiného očekávat. Můžeme jen doufat, že se Mikovi a jeho týmu podaří po skončení mise vypnout paratron na dostatečně dlouho, aby se s námi mohli spojit a transmitovat se zpátky."

Vzápětí zvedl hlavu, když něco zvenku bouchlo do dveří.

„Co to bylo?" vyhrkl.

Arkonidan vstal a usmál se. „Zdá se, že špička boty našeho montéra. Zřejmě vypadl i automatický vrátný, příteli. Když je našinec v nouzi, uchýlí se prostě k dávným barbarským zvykům."

Otevřel dveře ručně a dovnitř vplul světélkující kotouč vyzbrojený lesem tykadel. „Opravářský tým Kappa tři je vám k dispozici," zachrchlal příchozí. „Byl jsem informován. Nenechte se rušit, prosím."

„To je mi novinka," zamumlal Atlan ohromeně. „Abych byl upřímný, čekal jsem, že přijde živý montér."

Robot neodpověděl. Jeho pozitronický mozek zjevně nebyl naprogramován na podobné choulostivé otázky. Zato pracoval rychle a téměř nehlučně. Spodní stranou „těla" se přitiskl k opláštění. Ozval se zvuk, jako když někdo opatrně vytahuje korkovou zátku z láhve. Za průhlednými stěnami se začaly míhat nepatrné světélkující body a rovnoměrně se rozdělovaly po celé ploše.

„Tým se pustil do práce," zamumlal Perry Rhodan. „Je to dobrý nápad. Dřív bylo při těchhle opravách zapotřebí snímat opláštění."

Za pláštěm vzplálo žluté světlo, ještě na okamžik zhaslo, a pak už osvětlení fungovalo normálně. Světélkující opravářské jednotky se vrátily zpátky do své ježaté centrály.

„Oprava skončena," ohlásil chrchlavě robot. „Doufám, že jsem vás příliš neobtěžoval."

„Ale právě naopak, milý příteli," řekl Atlan bodře a vypustil opravářský tým z kajuty ven.

Rhodan mezitím odnesl ruční světlomet. Napil se kávy a pak si připjal opasek se zbraněmi.

„Navrhuju, abychom se vydali na velitelský můstek, příteli," řekl.

Arkonidan se vědoucně pousmál. „Jak myslíš, Perry," odpověděl. „Sice tam budeme platní stejně málo jako tady, ale i mě se zmocňuje jistý neklid."

Oba se otočili ke dveřím, když vtom se CREST V mocně otřásla. Osvětlení znovu vypadlo, obě poloviny dveří zajely do stěny a Velký administrátor vylétl po Atlanově boku na chodbu, když najednou přestala fungovat umělá gravitace.

Všude v lodi se rozječely poplašné sirény. Merlin Akran je hravě přehlušil svým hřímáním a oznamoval, že není žádný vážný důvod k obavám. To se prý jen CREST V ocitla v dalším energetickém cyklonu.

* * *

„Vypršela nám lhůta," řekl Roi Danton trpce a vyhlédl na písečnou pláž, kde právě Baramové končili s obřadným kladením vajec.

„Před pěti hodinami jste tvrdil, že lokalizační roboti zmizí, až Baramové nastoupí," namítl Oro Masut, obrovitý Ertrusan se zjizveným obličejem. „Koneckonců jenom proto jsme čekali, pane."

„Nic jsem netvrdil, jenom jsem nahlas vyslovil jistou naději," bránil se Svobodný obchodník. „Kromě toho jsme museli čekat, dokud hrozilo nebezpečí, že by lokalizační roboti mohli zaměřit naše přístroje."

Zamyšleně pozoroval půvabné taneční pohyby potomků insektoidů. Jako elfové z terranské báje se „vznášeli" zdánlivě beztížně kolem míst, kde každý z nich nakladl do písku v průměru pět set podlouhlých šedobílých vajec.

Michael Reginald Rhodan alias Roi Danton myslel na svého otce, který čekal s CRESTEM V v lokalizačním stínu slunce a patrně si dělal starosti, protože neměl žádné zprávy od komanda vysazeného na Baykalob.

Král Svobodných obchodníků pevně stiskl rty.

Společně s Guckym, Masutem a ostatními překonali spoustu krizí, které se vyskytly během letu na Baykalob. Roie Dantona lehce zamrazilo v zádech, když si vzpomněl, jak s Guckym zneškodnili speciálního robota Pseudogurradů, který zaměřil zbytkové záření přenosného transmiteru a paladina. Na poslední chvíli se jim podařilo zabránit mu v tom, aby odeslal hlášení.

A teď stáli tady, několik metrů od svého cíle, líhňové planety Baramů, a nemohli udělat zhola nic, jen se křečovitě pnout k mlhavé naději.

„Možná bych se měl teleportovat," nabídl myšob a pohlédl na Svobodného obchodníka.

„Na to je moc pozdě," zamumlal Roi Danton. „Tamhle už jdou." Ukázal na obrazovku, na níž byli vidět Baramové. Tanečním krokem se loudali k vesmírnému disku.

Insektoidi se zbavili starostí. Udělali to, k čemu je poháněl neodolatelný přírodní pud. A zdálo se, že je - alespoň dočasně - ani trochu netrápí, že je Pseudogurradové připraví o značnou část snůšky.

Danton věděl, že doba inkubace činí přesně dvaašedesát dní standardního terranského času. Během tohoto období vejce rostou a v nich také mláďata Baramů. Z tvorečků o délce osm a o šířce dva centimetry se vyvinou bytosti dlouhé padesát a široké dvacet centimetrů.

Kosmologové z CRESTU V se tvářili na tuto informaci zprvu skepticky. Soudili, že translátor chyboval při překladu. Přesvědčily je teprve příslušné baramské nákresy.

Nebylo ani divu, neboť nikde v prozkoumaném univerzu se v přírodě nevyskytovaly podobné fenomény - alespoň dosud ne. Každý kritický vědec se jen těžko smiřoval s představou, že by se vejce dokázalo několikanásobně zvětšit mimo tělo a bez přísunu potravy. A vědci byli už svým založením velmi kritičtí.

Roi Danton se násilím vytrhl ze svých úvah a obrátil se na Andrého Noira. Hypno tam stál se zavřenýma očima a s předkloněným trupem, jako by něčemu naslouchal. Roi netrpělivě čekal.

Konečně mutant zvedl hlavu a pohlédl na Svobodného obchodníka. „Hypnobloky ještě fungují, pane," řekl. „To je úžasné, když si pomyslíme, jakým emocionálním bouřím byli Baramové při kladení vajec vystaveni."

Danton si vydechl úlevou. To byla jeho největší starost. Noirovy hypnobloky nemusely odolat tíži událostí a to by mělo dva závažné následky. Zaprvé by nebylo možné vyčkat v lodi na návrat Baramů - a zadruhé by byli potomci insektoidů při odletové kontrole pravděpodobně prozradili Pseudogurradům, že na Baykalob přiletěli potají nějací cizinci.

„Mohu potvrdit Andrého tvrzení," prohlásil myšob. „Baramové nás nebudou vůbec vnímat, i když je sami oslovíme. André předvedl mistrovský výkon."

Hypno se rozpačitě usmál. Zavrtěl hlavou a řekl. „Zaprvé bych to nikdy nedokázal nebýt Guckyho a zadruhé mi pomohla všeobecně nízká psychická odolnost insektoidů."

Roi Danton zamyšleně přikývl. „To je docela dobře možné," prohlásil. „Tak jo. Jdeme k přechodové komoře! Jakmile budou Baramové v lodi, budeme mít jen pár minut na to, abychom odstartovali."

Rychle nastoupili do výtahu a vrátili se do velkého hangáru, kde na ně už čekali paladin, Gorašin a oba hyperfyzikové s veškerou výbavou. Hangárová vrata byla dokořán. Baramové vcházeli dovnitř a mířili do výtahu. Když míjeli Terrance, dívali se na ně, ale jako by pro ně neexistovali. Dvouhlavý mutant Gorašin si slyšitelně vydechl.

Roi Danton na něj pohlédl a zašeptal: „Tak honem, schovejte vybavení, připněte si je na bojové obleky! Gucky, ty vezmi naši „životní pojistku", prosím." Palcem ukázal na přenosný transmiter. Nikdo z nich, kromě paladina, by nebyl schopen pohnout těžkým přístrojem pouze vlastními silami. Jenže těžký robot by je prozradil zvýšenou produkcí energie. Teď jim mohl pomoct jen myšob svými telekinetickými nebo teleportačními schopnostmi.

„Ten krám je ale zatraceně těžký," vypískl chlupatý mutant, když se snažil telekineticky zvednout transmiter. Hekl, upustil přístroj zpátky na podlahu a zapištěl: „Budu ho teleportovat, veliteli. Krátkodobý maximální výkon se dá přežít snáz než sice nízké, ale dlouhodobé zatížení."

„Je to na tobě," odpověděl s úsměvem Roi Danton.

„Tak jo. Ale kam s ním, šéfe?" zeptal se ho myšob a vycenil hlodák.

„Z můstku jsme viděli nějaké pohoří, pamatuješ si?"

„Jasně. Je odsud ani ne kilometr. To je jenom skok. Ohlásíte se, až se tam dostanete, jo?"

„Moment!" ozval se Harl Defin z paladinova „nervového centra". „Lokalizace!"

Všichni strnuli a čekali.

Za několik vteřin zazněl v reproduktorech povzdech obludy velmi podobné Haluťanovi. „Asi šest a půl kilometru odsud jde na přistání druhá baramská loď. Zaznamenávám energetickou aktivitu v průzkumných kluzácích. Odlétají a míří k místu přistání druhé lodi!"

Roi Danton a André Noir na sebe pohlédli.

„To je naše šance," zajásal Svobodný obchodník. „Zapněte si deflektory. Půjdeme po svých, aby rozptýlené záření zůstalo co nejnižší."

Ostatní ho beze slova poslechli. Myšob odcupital k transmiteru, objal oběma rukama přenosnou schránku - a zmizel i s přístrojem.

Baramové se nenechali rušit a jako náměsíční se dál hrnuli hangárovými vraty dovnitř a mířili k výtahu. Mimo loď jich bylo už jen asi patnáct.

„Lokalizační roboti jsou pryč," hlásil Harl Defin.

Všichni byli neviditelní, jen Danton si ještě nezapnul deflektor. „Jděte napřed, musím se rozloučit s oběma našimi revolucionáři," řekl.

Svobodný obchodník čekal. Lidé nedokázali rozlišit jednoho Barama od druhého. Záleželo jen na revolucionářích, zda prozradí svou totožnost. Jak předpokládal, drželi se Max l a Max 2 až na konci dlouhé řady. Terranci nedovedli vyslovit jejich jména, a tak je nazývali podle systému, který se jim osvědčil také u jiných ras.

Oba baramští spojenci - říkali si vlastně Baykalobové, protože jejich organizace usilovala o návrat na planetu Baykalob - zamířili ke Svobodnému obchodníkovi a zastavili se krok před ním. Roi aktivoval naprogramovaný translátor, který mu visel na hrudi, a prohlásil: „Od původní posádky vám nehrozí žádné nebezpečí, přátelé. O nás nevědí a vaše přítomnost je pro ně něco docela normálního. Co se ale bude dít, jakmile loď přistane na původní planetě?"

„O tom zatím ještě nepřemýšlíme," odpověděl jeden z revolucionářů.

Roi Danton se sice domníval, že by o tom měli přemýšlet včas, ale současně si uvědomoval, že nemá smysl chtít měnit mentalitu jiné rasy.

„Budete se moci zase vrátit k vašim přátelům?" zeptal se jich.

„Nějak to už zvládneme. Přejeme vám, aby vám to vyšlo - a nám taky."

Svobodný obchodník zasalutoval, otočil se, zapnul deflektor a vyšel z hangárových vrat, která se za ním hned zavřela. Hleděl, aby se dostal co nejdál od diskové lodi. Když urazil asi sto metrů, objevily se u cizorodých pohonných jednotek světélkující útvary.

Disk vystřelil téměř neslyšně vzhůru k obloze nad Baykalobem. Proměnil se ve žhnoucí bod a zakrátko zmizel Terranci z dohledu. Roi Danton zjistil, že slunce už zapadlo. Obloha hrála odstíny rudé, žluté a oranžové, až postupně potemněla docela. Jen z písečné pláže vycházela slabounká záře, jinak v okolí byla tma jako v pytli.

Svobodný obchodník zamířil k černým obrysům pohoří.

* * *

Roi Danton měl telekom nastavený na dvacetimetrový dosah, a proto mu signál prozradil, že hlavní skupina je od něj vzdálená jen několik metrů.

„Paladin objevil hlídku, pane," ozval se šeptem Gorašin. „Ležíme za keři seřazenými do véčka."

„Rozumím," zašeptal Terranec. Zvedl infravizor a vzápětí uviděl křoviska ve tvaru V. Nikoho ale nespatřil, protože všichni měli zapnuté deflektory. Zvedl se a shrbený přeběhl k exotickým keřům. Nevěděl, jestli zjištěnou hlídku tvoří roboti, nebo Pseudogurradové, bylo mu však jasné, že v obou případech mají strážní vynikající lokátory.

Aktivoval antiflektor, zaměřovač - alespoň jak se dozvěděl z dějin Impéria -, který byl vyvinut kdysi ke zjišťování laurinských kosmických lodí nebo jednotlivých Laurinů. Laurinové byli živé bytosti s organickými deflektory a dokázali lidstvu díky své neviditelnosti napáchat nedozírné škody.

Malý přístroj, který měl Svobodný obchodník nyní u sebe, byl nazván pro zjednodušení antiflexní brýle. Uměl dokonale překonat clonu běžných deflektorových polí, občas ale selhával u nových antizaměřovacích štítů vyvinutých vědci Svobodných obchodníků.

Roi Danton viděl ze svých druhů pouze nejasné obrysy, které se třpytily jako vodní plocha zalitá sluncem, jež klamně vypadá jako pevnina.

„Tam vpředu, v údolí táhnoucím se k horám," oznámil mu Harl Defin telekomem. „Dva otevřené kluzáky. Z každého vystoupil jeden zvláštně tvarovaný robot a oba se vydali opačným směrem. Jeden jde přímo k našemu úkrytu."

Jedna z Gorašinových dvou hlav, Ivan nebo Ivanovic, tiše zaklela. Možná to také udělaly obě najednou.

Roi Danton usilovně přemýšlel. Útěk nepřicházel v úvahu. Roboti by zachytili přinejmenším paladinovy energetické emise. Když zůstanou tady - a pokud má robot za úkol pročesat křoví -, vyjde to nastejno.

Ocitli se téměř v bezvýchodné situaci.

„Teď bychom potřebovali myšoba," zamumlal Noir.

Král Svobodných obchodníků sice věděl, že ani Gucky by nezachránil situaci, ledaže by použil násilí, ale mlčel. O zbožných přáních se nedebatuje.

„Měl jsem si s sebou vzít bojovou masku," prohlásil Harl Defin. „Jako pták nebo něco takového bych nebudil podezření."

Roi se mimoděk pousmál, když si představil, jak by tu maličkatý Siganec poletoval v masce ptáka. Vzápětí však zvážněl a tiše přikázal Ertrusanovi: „Oro, půjdeme na to spolu. Já vyřídím robota, který je nám blíž; ty si vezmi na starost kluzák a toho druhého robota."

Obr souhlasně zamručel. S těžkým impulzátorem v rukou představoval bojový stroj, který nebylo radno podceňovat.

Také Danton odjistil impulzátor.

„Jakmile my dva zaútočíme, ostatní odletí za první hřeben. Během boje nebude možné zaměřit vaše vznášedla."

„Pane," zašeptal Harl Defin zapřísahavě, „prozradíme se, když budeme bojovat."

Danton pokrčil rameny. Věděl, že pak bude všechno těžší. Pseudogurradové byli nejpodezřívavější bytosti, s jakými se kdy setkal, neměl však na vybranou. „Připraven, Oro?" zeptal se Ertrusana a zvedl se.

„Moment, pane!" zvolal Defin vzrušeně.

„Co je zase?"

„Stalo se něco divného," řekl velitel týmu Thunderbolt. „Jeden z robotů upadl. Zřejmě něco objevil na povrchu, protože ten druhý zamířil k němu."

Svobodný obchodník se zhluboka nadechl a spustil: „To je Guckyho práce. Přesuneme se k pláži a pak se vydáme souběžně s údolím na sever. Tak jdeme!"

Vyrazili. Paladin se spustil na běhavky, aby se ukryl za hustým houštím.

Danton si teprve teď uvědomil, že má čelo zbrocené potem. Nebýt Guckyho zásahu, byli by museli podstoupit obrovské riziko. Věděl přibližně, jak myšob postupoval. Musel ve své horské skrýši nějak zachytit jejich myšlenky a rozeznat hrozící nebezpečí. Teleportoval se zřejmě do údolí a telekineticky svalil robota na zem. Vybral si toho, který se vzdaloval od keřů. Robotův pozitronický mozek zjevně neobsahoval žádné informace o parapsychických schopnostech. To, že upadl, mu bylo podezřelé, protože nikde neviděl nic, co by zavinilo jeho pád. Proto přivolal svého kolegu, aby mu pomohl vyřešit záhadu.

Oba pravděpodobně došli k závěru, že za to může krátkodobý výpadek mechanismu rovnováhy. Roi Danton doufal, že se robot přihlásí k technickému přezkoušení. Věděl totiž, že roboti se spokojí s hlášeními holých faktů. A vymažou své původní úvahy, jakmile dojdou k závěru, který jim připadá logický. Alespoň takhle postupovali terranští roboti - a zase tak velké rozdíly mezi nimi a pozitronickými mozky jiných ras nebyly.

Svobodný obchodník zjistil, že ušli asi dvě stě metrů na východ.

„A teď zahneme na sever," zašeptal do mikrofonu svého telekomu.

„Půjdete asi dva kilometry," vmísil se do hovoru pištivý hlásek, „a pak tři a půl kilometru přímo na západ. A tam najdete pohodlné místečko."

„Zdravím, Gucky!" zvolal Roi Danton a zasmál se. „Nemůžu ti ani vypovědět, jak jsme ti vděční za to, žes nás vytáhl z bryndy."

„To nestojí za řeč," bránil se myšob skromně a už ne tak skromně dodal: „Je to pro mě samozřejmost, ale nezlobil bych se, kdybys mi sehnal pár konzerv chřestu, piráte."

„Provedu," odpověděl Svobodný obchodník. „Teda pokud se někdy vrátíme na CREST V."

„Držte se pořád Guckyho," zašveholil myšob, „a nemůže se vám nic stát. Tak zatím, přátelé."

Roi Danton věděl, že mutant se dematerializoval, i když to při jeho neviditelnosti nemohl přirozeně pozorovat.

„Trošku hejbneme kostrou," přikázal ostatním. „Ještě se zapotíme, než se dostaneme

do Guckyho sluje."

„Bláznivý vesmír!" ulevil si Armond Bysiphere tiše. „Už teď mám nohy v jednom ohni a necítím ramena od těžké bagáže."

„Mě mlátí mezi lopatky při každém kroku měřič záření," prohlásil jeho kolega, doktor Jean Beriot.

„Zavěste si ho na prsa," poradil mu velitel. „Drobná změna vám při jednotvárném pochodu neuškodí."

Beriot nesrozumitelně zaklel a Danton se jen usmál. Bylo mu jasné, že se může na své druhy spolehnout. Oba hyperfyzici s ním prodělali už tolik nebezpečných operací, že se zcela vyrovnali elitním terranským vojákům. Jen se ještě neodnaučili mrmlat kvůli fyzické zátěži. Dokud ale mrmlali, nebýt důvod se něčeho obávat.

Svobodný obchodník pohlédl na třpytivý světelný kruh klenoucí se nad pláží. Až k nim doléhalo monotónní šumění příboje. *To je nádherný svět*! pomyslel si Danton teskně. *Jak by mohlo být dobře, kdyby nebyla žádná První vibrační moc!*

* * *

Mimoděk zaváhali, když došli ke strmé stěně horského masivu. Vtom se ale znovu objevil Gucky a navedl je na poměrně pohodlnou stezku vinoucí se vzhůru. Vzápětí zmizel - prý aby pracoval na novém eposu, jak řekl.

Roi Danton ovšem neměl ani trochu nutkání poslouchat tento epos. Výstup byl tak jako tak velmi náročný a neunavil pouze paladina. Robot byl neustále ve skvělé formě, tedy alespoň pokud byl zásoben energií.

Hřeben bičoval studený vichr. Do tváří jim šlehaly velké mokré sněhové vločky a cesta po hřebenu se proměnila v hrůzný sen. Po obou stranách necelý metr široké stezky zela propast hluboká několik set metrů. Na skále ležel zpola roztálý sníh a příšerně to klouzalo, jako kdyby byla stezka namydlená. Jistě, nemuseli se bát, že by se zřítili, protože měli vznášedla a antigravy, jenže nedokázali beze zbytku potlačit instinktivní, atavistický strach z hloubky.

Kromě toho by museli použít přístroje a ty spotřebovávají energii, což by znamenalo jiné nebezpečí. Na noční obloze byly vidět neustále žhnoucí kužele pohonných jednotek malých vesmírných lodí. Pseudogurradové střežili Baykalob jako vzácný klenot.

„Sem, přátelé!" ozval se Guckyho slabounký hlásek. „Dolů po schodech."

Svobodný obchodník obrátil infravizor udaným směrem. „Tomu ty říkáš schody?" zavrčel. „ To je od tebe holý výsměch. Na tuhle klouzačku by se dobrovolně nevydal ani terranský kamzík."

„Jen žádný strach," uklidňoval ostatní myšob. „Přinejhorším vás telekineticky vytáhnu, kdyby snad někdo uklouzl."

„Což se, doufám, nestane," ucedil velitel a stoupl si na první přírodou vytvořený stupeň. V tu ránu uklouzl po mokré skále. Snažil se zachytit, ale marně, Ruka mu instinktivně sjela ke spínači antigravu.

To už ale se jeho pád výrazně zpomalil. Zachytily ho telekinetické síly a odložily ho o několik metrů níž.

Krátce nato vedle něj přistál stejným způsobem Gorašin.

„Pojďte, prosím, dál!" vyvolával Gucky. „A netlačte se, na všechny se dostane!" Vzápětí zaklel a tak tak zachytil oba hyperfyziky, kteří se řítili do propasti.

Dvouhlavý Gorašin a Danton slezli z poměrně bezpečné plošiny ještě kousek níž. Udělali dobře, protože na ní za chvilku nebylo k hnutí, když na ni až podezřele rychle dopadli Noir a Masut.

„Kdybych já byl teleportér," prohlásil André Noir, „našel bych skrýš, kam se na nás

normální smrtelník nemůže dostat."

„Radši by ses měl naučit myslet logicky!" obořil se na něj mutant. „Vybral jsem tenhle úkryt z čistě taktických důvodů. Žádný Pseudogurrad by se neodvážil po svých na tohle skvostné schodiště, a kdyby to zkusil pomocí nějakého přístroje, paladin by ho okamžitě zaměřil. Alespoň nebudeme muset stavět stráže."

„Tak jo, mrňousku," uklidňoval ho Roi Danton. „Jsi génius a ti bývají většinou zneuznaní. Zaveď nás raději do té tvé pohodlné sluje."

„No jo, hned to bude," zavřískl myšob. „Už to není daleko."

Danton se orientoval podle slabé záře, kterou mohl vnímat díky antiflexním brýlím, a následoval Guckyho. Ten mu asi po sto padesáti metrech zničehonic zmizel z očí v místě, kde se po skále vinula košatá popínavá stálezelená rostlina, jedna z těch, jimž se v téhle výšce náramně dařilo. Už už si chtěl hlasitě postěžovat na to, jak si s nimi myšob hraje na schovávanou, když se rozhrnuly šlahouny popínavky a Gucky zašveholil: „Jen neváhejte a pojďte dál, pánové! Pro Terrance a podobné obludy je vstup zdarma!"

Svobodný obchodník si klekl a prolezl po čtyřech skalní skulinou. „Vskutku pohodlné," zavrčel. Jeho zklamání se však rychle proměnilo v nadšení, když asi po pěti metrech dolezl k místu, kde se chodba rozšiřovala a ústila do klenuté síně s pohádkovou kulisou stalagmitů a stalaktitů. Kdesi vzadu zurčel potůček.

Myšob stál bez deflektorové ochrany vedle obrovského zelenomodrorůžového krápníku, který měřil nejméně osm metrů a skoro se dotýkal stropu jeskyně.

Gucky si zkřížil paže na hrudníku a zatvářil se vítězoslavně.

Roi Danton se narovnal a rovněž vypnul generátor deflektoru. V téhle výšce je nemohl nikdo zaměřit. Začal Guckyho vynášet až do nebes, protože věděl, že po tom skrček přímo prahne, zatímco v telekomu se stále ještě ozývaly nadávky ostatních. Zvlášť Harl Defin proklínal příliš úzký vchod.

Protesty postupně umlkaly současně s tím, jak členové výpravy vstupovali do krápníkové síně. Myšob se přímo slunil v záři své slávy.

„Transmiter jsem ukryl do šedesátimetrové hloubky, aby se nedalo zaměřit rozptylové záření jeho generátoru. Tam se nedá lokalizovat ani paladinovo záření."

„Hm," řekl Harl Defin. „Jsem příjemně překvapený po všech těch útrapách. Škoda, že u nás na Size nemáme žádné krápníkové jeskyně. Určitě bychom do nich umístili hlavní město. Jsou nádherné, tyhle pestrobarevné... ehm... jak se jim vlastně říká...?"

„Ty, které rostou ze země do výšky, jsou stalagmity a ty, které rostou ze stropu, stalaktity," vysvětlil mu André Noir.

„Rostou?" podivil se Harl.

„Přirozeně," odpověděl Noir. „Jistě budete mít příležitost pozorovat to sám. V překapávající vodě jsou rozpuštěné minerály, hlavně pak vápník. A tyhle minerály se postupně, velmi pomalu usazují a vytvářejí krápníkové útvary."

„To je fantastické." Siganec by se byl možná rozplýval nadšením ještě déle, kdyby Roi Danton nezavelel k další činnosti. Koneckonců nebyli na Baykalobu proto, aby se kochali přírodními krásami, a měli před sebou ještě spoustu práce.

2.

Když se Roi Danton probudil, cítil silný vnitřní nepokoj. Byla to určitá tréma, která se ho zmocňovala vždy před zvlášť nebezpečnými operacemi. Vysoukal se z vyhřátého nafukovacího spacího pytle a roztřásl ho vlhký chlad jeskyně. Asi o osm metrů dál svítil cloněný ruční světlomet. Kdosi seděl za ním v hlubokém předklonu a cosi si tiše mumlal. Svobodný obchodník se pokoušel rozluštit jednotlivá slova a pak se musel usmát, když zjistil, že Gucky sepisuje svůj epos a předříkává si text. Tiše vstal a přešel k němu. Myšob byl tak

zabraný do díla, že si ho ani nevšiml.

Teprve když si Terranec odkašlal, mutant vylekaně nadskočil a zápisník mu spadl z klína.

„Dobré jitro, maličký," pozdravil Guckyho vážně Danton. „Promiň, jestli jsem tě snad vyděsil. Je to divné, tvoje slova mi něco připomínají. Kdybych jenom věděl, co..."

„Možná Goela Sabustiera -Vysoká básníkova škola."

„Já nejsem žádný básník, Gucky. K tomu je bohužel zapotřebí přirozené nadání."

Myšob se pyšně nadmul, až málem ztratil rovnováhu a prohlásil: „Máš naprostou pravdu. Bohužel je stále ještě dost těch, kteří se cítí být neprávem povoláni býti básníkem. Skutečný vhled do věcí, to je dar, který mám bohudíky v hojné míře!"

Zvedl notes ze země a zeptal se Svobodného obchodníka: „Mám ti přečíst začátek svého eposu, Dantone?"

Terranec pohlédl na hodinky a zjistil, že může obětovat několik minut. Přikývl a řekl. „Na tebe mám čas vždycky, maličký."

Mutant si olízl prst, zalistoval v zápisníku o několik stránek dozadu, zaujal slavnostní pózu a spustil: „Kdo odváží se, vojáci a mutanti, přistáti na nepřátelském světě? Zvláštní vejce vás tam očekávají, ale Baykalob není věru žádný ráj. Nuže, muži a přátelé, kdož se ujme přetěžkého úkolu? - No, jaké to je?"

„Skvostně vylíčeno, řekl bych," zamumlal Roi Danton rozpačitě. Na jedné straně nechtěl myšobovi lhát, na druhé straně ho nechtěl ani urazit.

To už ale Gucky už celý rozzářený pokračoval: „A vojáci, přátelé vůkol, to slyší a mlčky, s děsem v oku na ďábelské moře hledí, necítí se hodni.

Tu předstoupím rázně já a zvolám: U pekelného supa, pošlete mě, já vejce donesu!" Gucky se odmlčel a otřel si slzy dojetí.

Náhle strnul.

Jeskyní se rozlehl dinosaurský řev a chechtot, který nemohl patřit nikomu jinému než Oro Masutovi. Dantonovi se vehnala krev do tváří. Hluboce se zastyděl za svého tělesného strážce, který musel svým smíchem těžce urazit citlivého myšoba. Než ho však stačil utěšit, Gucky se teleportoval někam pryč. Terranec tušil, co chce mutant udělat. Popadl baterku, rozsvítil ji naplno a namířil kužel bílého světla do místa, odkud se ozval Masutův jízlivý řehot.

Ten vmžiku ustal. Oro se snažil utéct před padajícími stalaktity, ale Gucky mířil těžkými kusy vápence přesně na Ertrusanovu lebku. Masut řičel bolestí. Vlezl mezi stalagmity. Tu a tam nějaký vyrval ze země a chtěl ho hodit po myšobovi. Pokaždé se mu ale vrátil jako bumerang.

Trvalo několik minut, než se nad ním mutant smiloval. Teleportoval se zpátky k Dantonovi a řekl: „Promiň, že jsem se nechal takhle unést. Vlastně by mi mělo být jedno, co si o mém náročném díle myslí, kulturní barbar jako Oro. Nicméně, i básníci jsou jen lidé... tedy v mém případě myšobové."

„Vím, jak ti musí být," řekl Terranec soucitně. „Důrazně Masutovi domluvím."

„Ale co... já mu odpouštím," prohlásil velkomyslně mutant.

Byl to od něj bohapustý výsměch, když Roi Danton viděl, jak se zle zřízený Ertrusan hrabe zpod vápencových úlomků. Oro Masut sice snesl hodně, ale teď vypadal, jako kdyby ho zvalchovala banda neurvalých lupičů.

Svobodný obchodník zavrtěl hlavou a vyčítavě pohlédl na myšoba: „To si Oro nezasloužil, i když se ti posmíval, Gucky. Jak ses jenom mohl nechat takhle strhnout?"

Mutant svěsil hlavu a vousky se mu lehce chvěly. „Bylo to v efektu," špitl.

„Myslíš asi v afektu," opravil ho Danton. „Měl by ses ale zamyslet nad tím, zda totéž neplatí o Ertrusanovi."

„Neměl objektivní důvod se mi vysmívat," namítl Gucky.

Oro Masut k nim přišel na několik metrů, vytřel si krev z očí a křikl na myšoba, aby si se svým eposem vytřel zadek.

„Tak dost!" zvolal varovně Roi Danton. „O tom si promluvíme později. Oro, jdi za Noirem, ať tě ošetří. Za půl hodiny vyrážíme. Během akce nechci žádné rozbroje, jasné?"

Ertrusan zamumlal cosi nesrozumitelného a zamířil k Andrému Noirovi. Hypno ještě spal jako špalek; nejspíš by se nevzbudil, ani kdyby se vedle něj rozpoutala zuřivá bitva. Myšob schoval zápisník a odkolébal se ke svému tábořišti. Z batohu vytáhl velkou mrkev a znechuceně ji začal žvýkat.

Doktor Armond Bysiphere uvařil silnou kávu a Roi Danton rozdal všem koncentrovanou stravu. Po snídani si probrali následující operaci.

„Bysiphere a Beriot zůstanou v jeskyni. Gucky a já se teleportujeme na pláž a...," velitel se usmál, „půjdeme hledat vejce."

Armond Bysiphere zvedl ruku a řekl: „Nezapomeňte, že čerstvě nakladená vejce nás nezajímají. Potřebujeme ta, která mají za sebou nejméně polovinu inkubační doby."

„Dobrá," řekl Roi Danton, „Dáme si na to pozor. Kromě toho odebereme na pláži vzorky písku. Podle mě vyzařuje. Gucky, ty se teleportuješ nejdřív s Noirem a Gorašinem na místo, odkud nám budou krýt záda. My dva se přemístíme po nich. Na pláži bys měl především sondovat situaci a lokalizovat Pseudogurrady, pokud se objeví. Já zatím vyhrabu pár vajíček. Ty se pak vrátíš do jeskyně se vzorky. Já zůstanu na pláži a budu pozorovat cvrkot. Paladin by měl zatím zůstat tady a jistit jeskyni."

Protože nikdo nevznesl žádné námitky, vyrazili Gucky, André Noir a Ivan Ivanovic Gorašin do terénu. Myšob se vrátil už po deseti minutách a ohlásil splnění úkolu.

Roi Danton si ještě překontroloval bojový oblek a pak chytil Guckyho za ruku. Prakticky v nulovém čase se materializovali ve skalní rozsedlině zpola zaváté pískem asi sto padesát metrů od pláže.

* * *

Roi Danton se připlazil k okraji rozsedliny a přiložil si k očím elektronický dalekohled. Slunce stálo asi jen na šířku dlaně nad východním obzorem a přesto už pořádně pražilo. Jemný písek v rozsedlině byl suchý na prach, protože se sem voda dostávala jen maximálně během bouří. Při sebemenším závanu větru pronikal do nosu, úst a uší.

Terranec si přesto nezavřel přílbu. Nikdo nevěděl, zda a jak dlouho budou muset operovat v uzavřených přílbách. Proto se rozhodl, že bude šetřit kyslíkem.

Pomalu propátrával pomocí dalekohledu pláž zleva doprava. Bylo slyšet jen šumění vln, jež se ztrácely v písku. Tu a tam do toho zazněly skřeky mořských ptáků a vzdálený hukot kosmických lodí, jež pronikaly atmosférou planety nahoru i dolů.

„Nevidím žádné nepřátelské roboty," zamumlal Svobodný obchodník. „Ani disky s oplodněnými Baramy. Skoro si myslím, že budeme moct v klidu pracovat. Nebo jsi zjistil něco podezřelého?"

Myšob zamhoural do ostrého světla a odpověděl: „Ano, sluneční záření. Doufejme, že jeho tvrdá součást nepřekračuje toleranční mez."

Roi Danton pohlédl na dozimetr, který měl ještě s dalšími měřicími přístroji na náramku, a udiveně zamrkal.

„Co je?" zeptal se ho mutant znepokojeně.

Svobodný obchodník zavrtěl hlavou a odpověděl: „Právě že nic, Gucky. Tvrdé záření je naopak hluboko pod únosnou mezí." Vzápětí zkontroloval jiný měřicí přístroj a tiše sykl. „Paratronový štít, mrňousku. Zadržuje většinu škodlivého záření. Zato z něj na nás ovšem proudí silné energetické emise, avšak bez škodlivých částic."

Gucky zvedl hlavu a zahleděl se do oblohy, jako kdyby mohl spatřit něco z

obrovského paratronového štítu obepínajícího Baykalob. „Možná... Ale ne, to je nesmysl!"

„Tak to vybal, maličký. O čem jsi právě uvažoval?"

Myšob mávl tlapkou a prohlásil: „O tom, že právě paratronový štít by mohl zajišťovat líhnutí baramských vajec. To by ho ale museli Baramové mít ještě dřív, než se objevili Pseudogurradové. Zapomeň na to, je to blbost."

Danton se pousmál a řekl. „Nesmysl nevymyslí jen ten, kdo nepřemýšlí, Gucky. Přirozeně je to tak; nemůže to být sluneční záření - a už vůbec ne silné kosmické hyperzáření, které jsme zjistili v tomto vesmírném sektoru z paluby CRESTU V. Všichni jsme podlehli klamu, když jsme se domnívali, že rozmanité erupce by mohly ovlivňovat proces zrání vajec. Nemůžou, protože je tu paratronový štít."

Gucky vycenil hlodák, zamračil se a pak se najednou celý rozzářil. „Takže onen nenapodobitelný jev ovlivňují pouze dva faktory, příteli!" zvolal. „Moře, které neustále zaplavuje a zvlhčuje písek, v němž jsou nakladená vajíčka - a pak samotný písek."

„Každopádně něco, co je v něm," doplnil jeho úvahu Svobodný obchodník. „Proto jsme tady, abychom to vypátrali." Ještě jednou přehlédl svědomitě celou pláž a vzdušný prostor nad ní. Nikde nikdo. Kdyby nebyl v dáli slyšet hukot pohonných jednotek vesmírných lodí, dal by se Baykalob považovat za neobydlený svět.

Roi Danton se zvedl, kýchl a pročistil si nos, aby ho zbavil písku. „Půjdu teď tamhle k těm písečným dunám. Drž se asi padesát metrů za mnou a pozoruj okolí." Vzápětí pomalu, lopatu z lehkého kovu v ruce, zamířil k pahorkům, pod nimiž tušil vejce nakladená Baramy.

Když se ohlédl, zjistil, že myšob se drží přesně jeho příkazů. Přimhouřil oči a slídivě pozoroval rozeklaný skalní výstupek na západě, na němž se ukrývali Noir a Gorašin.

Za několik minut stanul Terranec mezi kopečky. Kdykoli z moře přišuměla větší vlna, opláchla mu boty. Všiml si, že všechny pahorky se nacházejí v zóně omývané vodou. Vlhkost musela být tedy velmi důležitá pro to, aby se mohli z vajec líhnout malí Baramové. Ale ne sama o sobě. Ještě něco muselo způsobovat, že vejce Baramů dozrávala pouze a jedině na Baykalobu, planetě v Malém Magellanově mračnu.

Roi Danton si sedl na bobek a nechal si protékat vlhký písek mezi prsty. Opět ho zarazilo, jak se zvláštně třpytí. Mokrý písek by se přece normálně třpytit neměl...

Gucky se k němu mezitím přiblížil na padesát metrů a ostražitě pozoroval okolí. Svobodný obchodník se narovnal a začal pomalu odhrabávat kopeček. Odstranil asi dvaceticentimetrovou vrstvu, když narazil na podlouhlý modrozelený kovově lesklý útvar.

Opatrně se pod něj podhrabal oběma rukama a zvedl ho. Plod ve vejci měl za sebou polovinu inkubace. Vejce měřilo na délku asi dvacet pět centimetrů a mělo průměr deset centimetrů. Bylo poměrně dost těžké. Skořápka se nejen leskla jako kov, ale byla na omak i tak tvrdá. Nebyla ovšem chladná, nýbrž vlažná.

Terranec na několik vteřin zaváhal a pak přivolal myšoba k sobě.

„Dones to Bysipherovi a Beriotovi," přikázal mu a podal mu vejce. „Tak dělej," pobídl ho netrpělivě, když Gucky jen uctivě zíral na schránku, v níž zrála inteligentní bytost, a nehýbal se. „Koneckonců od Baykalobů víš, že vejce v tomhle stadiu zrání lze bez obav vyjmout z písku na čtyřicet osm hodin. Růst zárodku v něm se dočasně zastaví, ale nijak ho nepoškodí. Vylíhne se přesně o tolik hodin později, na kolik bylo vejce vyňato z písku."

„Do čtyřiceti osmi hodin ho sem tedy vrátíme?" zeptal se velitele mutant.

„Samozřejmě."

Myšob otevřel vatou vyložený plastový sáček a Roi Danton do něj opatrně vložil vajíčko. Gucky Terranci pokynul a vmžiku zmizel.Terranec navršil lopatou odhrabaný písek zpátky na kopeček a upravil všechno do původního stavu tak, aby nikdo nic nepoznal. Potom se poohlédl po dalším pahorku.

Zamířil k němu, ale vzápětí se zarazil. Zamračil se a ohlédl se. Poprvé si uvědomil, že pahorky jsou od sebe vzdálené něco mezi deseti a třiceti metry. Vybavil si, jak postupovali

Baramové, když kladli vejce, když je sledoval z vesmírného disku. Zahrabávali vejce v maximálních odstupech jednoho a půl metru. Proč jsou tady vajíčka od sebe mnohem dál a navíc ještě v nepravidelných řadách?

Svobodný obchodník se rozhodl, že se podívá záhadě na zoubek. Postavil se tak, aby se dotýkal podpatky spodního okraje písečného pahorku, a pak vyrazil jedenapůlmetrovými kroky směrem od kopečku. Potom pahorek obkroužil a snažil se, aby jeho boty zanechávaly ve vlhkém písku hluboké otisky. Na této čáře pak začal hrabat. Tak se pohroužil do práce, že sebou vylekaně trhl, když se za ním ozval jasný hlas: „Krásný odvodňovací kanál... ale k čemu?"

Terranec bleskurychle uskočil, zalehl a zamířil impulzátorem - na Guckyho.Ten vyděšeně vypískl. Roi Danton se zasmál, vstal, zastrčil si zbraň za opasek a oklepal si písek z bojového obleku.

„Neměl by ses zničehonic zjevovat za lidmi, jejichž reflexy dlouholetým výcvikem žijí takříkajíc vlastním životem, mrňousi. Kdyby mi současně nefungoval skvěle rozum, byl bys teď po smrti."

Myšob vyjekl a odpotácel se k pahorku. Kolena se mu třásla, když si sedal. Trvalo nějakou dobu, než se vzpamatoval natolik, že byl schopen zopakovat svou otázku.

Velitel zavrtěl hlavou a vážně prohlásil: „To nemá být žádný odvodňovací kanál." Vzápětí mutantovi vysvětlil, co ho předtím napadlo.

Potom se pustil znovu do práce.

Když odházel další dvě lopaty písku, objevilo se vrásčité šedohnědé cosi. Mělo to tvar válce se zakulacenými konci. Terranec hrabal mlčky dál. Brzy našel další svrasklý objekt. Upustil lopatu a vylezl z díry.

„Tak co tomu říkáš, maličký?"

Myšob pokrčil rameny a odpověděl: „Jsou to baramská vejce, v nichž zárodek z nějakého důvodu odumřel."

Roi Danton přikývl a řekl. „A to hned po nakladení. Nevyrostla o jediný centimetr."

„Škoda těch krásných vajíček," zamumlal Gucky.

„Vůbec ne," namítl velitel. „Už jsem se divil, proč národ Baramů nezaplavil celé Malé Magellanovo mračno už před příchodem Pseudogurradů, když je každý jedinec schopen naklást najednou pět set vajec. Odpověď je prostá. Příroda sama. zabrání populační explozi a nechá uzrát vždy jen část vajec. Je to velmi rozumný mechanismus, který v obměněné podobě reguluje i počty jiných živých bytostí."

Vytáhl z náprsní kapsy minifotoaparát a vyfotil si okolí tak, aby získali dokonalý přehled. Potom zandal přístrojek zpátky do kapsy a prohlásil: „Budeme moct vypočítat, kolik procent vajec asi dozraje. Víme přibližně, kolik jich Baramové nakladou v přepočtu na čtvereční metr."

„Je to tak důležité?" zeptal se ho Gucky.

Svobodný obchodník začal opět zahazovat díru pískem. „Důležité je všechno, co se dozvíme o Baramech - možná je to životně důležité pro celé lidstvo."

* * *

Gucky opatrně položil obě odumřelá baramská vejce na uhlazenou skalní plošinu, na níž hyperfyzikové postavili vyšetřovací aparaturu.

„Co to je?" zeptal se ho Armond Bysiphere a husté obočí se mu významně zvlnilo.

Myšob neodpověděl, jen vysypal do připravené nádobky ze sáčku písek.

„Přeju vám hodně zábavy," řekl a obrátil se k odchodu.

„Stát!" vykřikl Bysiphere. „Nemůžeš tu přece jen tak složit dvě svrasklá vajíčka a jednoduše zmizet."

„Mám si je snad strčit za klobouk?" vyprskl Gucky. „Jak dlouho potřebuje vlastně vědec k tomu, aby poznal, co vidí laik na první pohled?"

Doktor Bysiphere mu rozčileně pohrozil pěstí a zařval: „Okamžitě si odnes ty nevábně vyhlížející předměty, Gucky!"

Mutant se otočil, zapřel si pěstičky v bok, užasle pohlédl na hyperfyzika a zapištěl: „Jaká veš ti vlezla do kožichu, Armonde? Jsi prostě nesnesitelný!"

„Sice nevím, co ty rozumíš pod pojmem veš," odpověděl Bysiphere, „každopádně se mi v kožichu neprochází ani veš, ani okrill. Jenom chci, abys splnil moje oprávněné přání. Jak mám vědecky pracovat?"

„No tak dobrá. Vyjev mi své přání, mrzoute!"

Armond Bysiphere jen polkl nasucho. Mrzout mu ještě nikdo neřekl. Ovládl se jen proto, že znal myšoba až moc dobře, než aby bral jeho slova vážně.

„Zaprvé," spustil, „mi měl Oro Masut už před hodinou donést vzorek písku - a ještě se neukázal. Zadruhé jsem žádal vejce ve stadiu poloviční zralosti - a ty mi sem přitáhneš napůl zetlelé odumřelé svinstvo, které bude určitě příšerně smrdět, až se otevře."

„Kdo po tobě chce, abys vejce otvíral?" vypískl mutant a pobaveně vycenil hlodák. „Koneckonců nejsou k snídani, Armonde. Víš přece dobře, o co jde, tak proč se tak hloupě ptáš?"

„No dobrá, vyjádřil jsem se nepřesně. Chtěl jsem se zeptat, co mám s těmi odumřelými vejci dělat?"

„To nevím. Snad ti to prozradí náš velitel."

Bysiphere zbrunátněl, jako kdyby ho měla co nevidět ranit mrtvice.

„Tak dobrá. Ale co je s Ořem?"

„Jak to mám vědět? Tys ho tam přece poslal, ne?"

„To ano, ale měl se vrátit už před hodinou."

Gucky se zakřenil, vzápětí však zvážněl a zeptal se hyperfyzika ustaraně: „Kterým směrem se vydalo to lamželezo?"

Zdálo se, že plophoský hyperfyzik se už zklidnil. Ironicky se ušklíbl, ukázal směrem k východu z jeskyně a řekl: „Přesně tudy."

„To je divné," zamumlal mutant. „Představ si, Armonde, že jsem přesně odtamtud přišel. A Masuta jsem nikde nepotkal..."

„Jedna nula pro tebe. Chtěl zamířit na jihozápad. Víc ovšem nevím."

„Doufám, že někam nespadl nebo ho nesežrala nějaká obluda."

Bysiphere vyvalil oči a hlesl: „Myslíš, že by Masut...?"

„Kdo ví, jaká nebezpečí tu na nás číhají," zavěštil si temně myšob. „Měj oči otevřené, Armonde." Vzápětí se dematerializoval.

Hyperfyzik za ním hleděl s pusou otevřenou, než pochopil, že to byl opět jeden z pověstných mutantových vtípků. Zakroutil hlavou a pustil se do práce.

Gucky se rematerializoval uprostřed bouřkového mraku. Rychle se teleportoval o sto metrů hlouběji. Měl pod sebou zvětralé horské vrcholky a hřebeny. V duchu se ptal, jak má hledat Ertrusana v tomhle bludišti. Rozhodl se, že přistane na jedné středně vysoké hoře.

Nahoře foukal studený vítr, ačkoli na pláži bylo takové vedro. Myšob chvatně odcupital k nízkému houští a schoval se v něm před vichrem. Doufal, že bouřka brzy přejde. Vůčihledě se setmělo.

Mutant se pokusil soustředit na svou telepatickou schopnost. Jen tak měl šanci najít Masuta - tedy pokud Ertrusan uvolnil svůj obranný mentální blok.

Uplynula půlhodina a stále ještě nezachytil ani útržek Masutovy myšlenky. Nemuselo to nutně znamenat, že se Dantonovu tělesnému strážci něco přihodilo. Přesto myšob pociťoval stále větší neklid. Ať byl Ertrusan, jaký chtěl, obvykle dodržel, co slíbil.

Gucky přemýšlel, zda nemá aktivovat telekom. Pak si ale řekl, že by to mohlo ohrozit

velitele. Musel by silně zvýšit dosah, kdyby se chtěl s Masutem spojit. A impulzy by mohli náhodně zaměřit Pseudogurradové nebo jejich roboti.

Vtom dostal nápad. Aktivoval náramkový lokátor a nastavil ho na zaměřování energie. Zelená střelka se rozběsnila. Gucky se zhluboka nadechl. Masut by nikdy nebyl tak neopatrný a nenechal by běžet své energetické agregáty naplno. Zdálo se však, že jedou na maximum.

Je tedy logické, že má někde nablízku Pseudogurrady nebo jejich roboty.

Gucky neváhal, vystoupal na holou homoli a otáčel se dokola tak dlouho, až mu ručička lokátoru ukázala na západ. Přístroj byl bohužel dost primitivní, a tak mutant nemohl zjišťovat vzdálenosti. Musel se tedy teleportovat tak dlouho, dokud se ručička vychýlila jiným směrem.

První skok ho přesunul asi o pět kilometrů dál. Protože neznal zdejší terén, rematerializoval se znovu ve vzduchu. Druhým skokem se přepravil na rozrytou skalní plošinu.

Několik minut sledoval střelku lokátoru, která se zjevně zbláznila a ne a ne se ustálit. Gucky se otočil jednou dokola - a výsledek byl stejně nejasný. Odepnul si lokátor ze zápěstí a otáčel jím ve vertikální poloze.

Střelka se ještě několikrát zatřásla a pak ukazovala přímo dolů.

Zaklel, rychle zapnul deflektorový štít a zneviditelnil se. Zamyšleně hleděl na skálu pod svýma nohama a připoutal si lokátor opět k zápěstí. Zdroj záření se nacházel pod plošinou, patrně v nějaké jeskyni.

Mutant se v duchu ptal, proč by si Pseudogurradové zřizovali stanici nebo něco podobného právě v jeskyni. Jako absolutní vládci Baykalobu a celého Malého Magellanova mračna přece nemusejí zalézat pod povrch planety.

„Hned se tedy přesvědčíme, na čem jsme,"zamumlal Gucky.

Teleportoval se nejdřív na protilehlý svah a přistál přesně ve chvíli, kdy vypukla bouře. Z oblohy sjížděl dolů jeden blesk za druhým. Mutantovi to přišlo vhod, neboť v nastalé záři uviděl pod plošinou vstup do jeskyně. Neměl pravidelný tvar, nevytvořily ho tedy žádné inteligentní bytosti. Mohly ho ale klidně používat.

Myšob pozoroval asi deset minut temný jícen, ale neviděl žádný pohyb. Náhle skočil a přistál těsně vedle vchodu. Opět počkal několik minut. Když se uvnitř stále nic nehýbalo, konečně se osmělil.

Ohrnul nos, když mu do chřípí vrazil děsivý smrad z mršin a z nějaké mokré kožešiny. Neobtěžoval se ani vytáhnout ruční paprskomet z pouzdra. Nepomohl by mu ani proti robotům, ani proti Pseudogurradům. Musel se zcela spolehnout na své parapsychické síly.

Když prošel prvním ohybem chodby, zakopl o vybělenou kostru. Vyděšeně vypískl a teleportoval se zpátky ke vchodu.

Vzápětí si vynadal do bláznů a vrátil se do chodby. Prozkoumal ostatky a zjistil, že nepatří Masutovi, nýbrž nějakému velkému zvířeti, jež se zde schovávalo a zřejmě uhynulo přirozenou smrtí, neboť na kostech nebylo vidět žádné zranění.

Gucky pronikl dál. Ušel asi sto metrů a ocitl se v další krápníkové jeskyni. Obdivně si prohlížel nádherně zbarvené vápencové sloupy. V postranní sluji byla sbírka polodrahokamů. Ale to nebylo to, co myšob hledal.

Někde nablízku musel být silný energetický zdroj, protože naměřil rozptýlené záření.

Vtom se kolem něj rozklenul modrobílý zářivý oblouk. Uskočil - a zjistil, že už je uvězněn v transmiterovém přijímači...

* * *

Zježily se mu chlupy na těle a rozhlédl se. Stál v holé skalní síni, která vypadala jako rozříznutá dětská káča. Energetický oblouk transmiterového přijímače opět zhasl. Kdesi pod

podlahou bzučela elektrárna.

Gucky pomalu ustoupil až ke stěně. Očima ostražitě prozkoumával okolí. Instinktivně očekával, že se stěny rozestoupí a vyhrnou se na něj Pseudogurradové. Otřásl se, když si uvědomil, že by mu mohli posadit za krk symbionta.

Když ho napadlo, že Oro Masut možná spadl do stejné pasti, roztřásl se ještě víc. Udělalo se mu fyzicky nevolno při představě, že by sem mohl přijít Ertrusan se symbiontem za krkem.

Konečně se opět vzpamatoval a chladně, logicky začal analyzovat situaci. Nepřipadala mu ani trochu potěšitelná, ale ne zase zcela bezvýchodná. Jeho naděje se upínala především ke skutečnosti, že se o něj zatím nikdo nezajímal. Možná spadl do automatické pasti, kterou Pseudogurradové kontrolují jednou za čas. Nemohli v podstatě počítat s tím, že chytí inteligentní živé bytosti na planetě, na níž vládli už půl století.

Guckyho odvaha rostla. Důkladně prozkoumal stěny v síni. Byla to přírodní skála, nicméně pečlivě uhlazená a potažená průhlednou vrstvou. Nikde neobjevil žádné dveře.

Mutant se poškrábal pod bradou a nahlédl do druhé půlky jeskyně, od níž ho odděloval transmiterový přijímač. Nevěděl, zda by se transmiter znovu aktivoval, kdyby přestoupil neviditelnou dělicí čáru, a zda se riziková zóna rozkládá v celé síni.

Po důkladné úvaze si řekl, že by nebylo rozumné překračovat onu čáru.

Teleportoval se na druhou stranu. A tak konečně našel dveře. Daly se poznat podle oválné rýhy tenké jako vlas a otevřely se, jakmile stanul před nimi.

Nedůvěřivě uskočil stranou - a dveře se opět zavřely.

Nezbylo mu než se znovu postavit před ně.

Za dveřmi byla oválná chodba dlouhá asi třicet metrů a zdálo se, že na jejím konci jsou další dveře.

Myšob sebou trhl a teleportoval se asi o deset metrů dál do chodby. Prudce se otočil, protože očekával přepad ze zálohy. V chodbě ale nebyl nikdo, kdo by ho mohl zákeřně přepadnout. Pokrčil rameny a odkolébal se k druhým dveřím. Ty se také automaticky otevřely a odkryly mu výhled do další síně. Vlastně jen do její poloviny, protože druhá půlka byla zakrytá fialovou mihotavou energetickou bariérou.

„To by bylo něco pro Armonda," zamumlal Gucky. „Tady by se mohl vyřádit se svými triky, než by tu bariéru rozlouskl."

Zvědavě vcupital do síně. A pak vylekaně ucouvl. Levá stěna se rozzářila celou paletou barev. A ty se měnily a vytvářely jednu jedinečnou kompozici za druhou.

Z barevného kouta se vylouply portréty dvou lidí, nebo alespoň humanoidních bytostí. Mohli to být klidně Terranci: Byli urostlí, svalnatí, štíhlí a měli krásné výrazné obličeje.

Jeden z mužů - byly to nepochybně mužské podobizny - měl dlouhé bílé vlasy, jež mu spadaly až na ramena; druhý měl špinavě světlé vlasy, poměrně nakrátko střižené. Oba drželi v rukou dlouhé hole a byli zahaleni do měkkých, splývavých tóg.

Gucky cítil, jak mu hrozí nebezpečí, že se utopí ve víru fiktivních vzpomínek. Cosi se pokoušelo proniknout do jeho vědomí, vždy to ale ztroskotalo na neviditelné bariéře v jeho mozku. Myslí mu vířily cáry mlhavých myšlenek.

Vtom jedna z podobizen pozvedla ruku, jako by chtěla myšoba varovat nebo možná odehnat. Nekonečně pomalu se Gucky odvrátil od zdánlivě živého obrazu. Sklonil zrak k zemi, protože na protilehlé stěně se začal tvořit podobný barevný vzor a formovat se ve stejné obrazy.

Poprvé v životě nebyl mutant zvědavý. Naopak, vůbec nechtěl vědět, co by mu obrazy snad mohly prozradit. Později se mu zdálo, jako by se vymkl jeho vůli nějaký sektor v jeho mozku.

Vytrvale zahleděný do země přešel k energetické bariéře. Doufal, že se před ním rozestoupí stejně jako se před ním předtím otevřely dveře tohoto záhadného zařízení.

Bariéra ho však nepropustila. Fialová záplava se vyboulila. Nadouvala se čím dál víc - až nakonec s rámusem praskla jako mýdlová bublina.

Cosi spadlo k myšobovým nohám. Opět se roztřásl, neboť balík před ním nebyl nikdo jiný než Oro Masut.

Guckymu blesklo hlavou mlhavé tušení jistých souvislostí - a znovu zmizelo dřív, než se mu dokázalo uložit do paměti. Zbyla jen neodůvodnitelná domněnka, že záhadné zařízení vydalo Ertrusana jen proto, že se on, Gucky, objevil v síni s živoucími obrazy.

Sklonil se nad Ertrusanem.

Dantonův tělesný strážce v té chvíli otevřel oči a nechápavě se zahleděl na mutanta. „Co je...? Kde... Jak jsem se sem dostal?"

„Později," šeptl mu myšob, jako by se bál neviditelných posluchačů. „Můžeš chodit?"

„Pitomá otázka," zavrčel Masut. „K čemu mám dvě nohy?" Zašklebil se a vstal. Vzápětí mu klesla spodní čelist.

„Co je to za pohyblivé šedivé stíny na stěnách, Gucky?" zeptal se užasle.

Mutant obezřele vzhlédl. Neviděl žádné šedivé stíny, zato stejné obrazy jako předtím - a varovně pozdviženou ruku. Proč viděl Ertrusan něco jiného?

„Pojď, nemáme čas!" vyjekl myšob, otočil se a zamířil spěšně do chodby.

Oro Masut ho váhavě následoval. Zjevně si nevzpomínal na nic, co tu prožil. Zdálo se ale, že jinou úhonu neutrpěl.

Gucky zaváhal, když došli k neviditelné dělící čáře. Udělají dobře, když nastoupí do transmiteru? *Ano, uděláš dobře. A pospěš si, nemáš moc času*! Pošeptal mu vnitřní hlas.

Gucky mávl na Masuta a naznačil mu, aby přišel až k němu, popadl ho za ruku a odhodlaně vstoupil do zóny transmiteru.

Masutův vyděšený řev mu trhal ušní bubínky ještě ve chvíli, kdy se rozhlížel po krápníkové jeskyni.

„Hele, Gucky, tahle jeskyně mi připadá povědomá," ozval se Ertrusan a přejel si rukou po čele. „Mám dojem, že už si vzpomínám. Když jsem se otočil na ty polodrahokamy, tak... A zase se mi to vykouřilo z hlavy..."

„Uděláš líp, když si nebudeš vymýšlet žádné báchorky," přerušil ho energicky Gucky. „Jenom by se ti vysmáli. Já alespoň nevím nic."

Oro Masut pohlédl ohromeně na mutanta, pak pokrčil mohutnými rameny a prohlásil: „No, jak myslíš. Jako básník máš asi lepší nápady než já. Co ale povím Bysipherovi, když se mě zeptá, kde jsem byl tak dlouho?"

„Prostě jsi zabloudil v jeskyni, a hotovo. Kde máš vlastně písek, který jsi měl Armondovi donést?"

„U všech planet!" vyjekl Ertrusan. „Dočista jsem na něj zapomněl. Co teď?"

„Co nejrychleji nějaký obstaráme."

Teleportoval se Masutovi na rameno, ten jen vyhekl a rozběhl se. Sotva opustili jeskyni, zachvěla se jim země pod nohama. Gucky se teleportoval s Masutem duchapřítomně na protilehlý svah. Pak tam stáli a pozorovali s mrazením v zádech, jak z jeskyně vyšlehl mohutný ohnivý jazyk plný prachu a úlomků. Vchod se s rachotem zhroutil a z nepatrných škvírek se vinuly úzké proužky dýmu.

Myšobovi to připadalo, jako kdyby se zabouchly dveře, za nimiž se skrývalo - nebo možná ještě skrývá - jedno z největších tajemství univerza.

3.

O čtyři hodiny později...

Oba hyperfyzici stále ještě pracovali na svých analýzách. Gucky dopravil Roie Dantona zpátky z pláže a prokázal básnické nadání tím, že namluvil Armondu Bysipherovi a

králi Svobodných obchodníků báchorku, kterou si vycucal z prstu, a jim ani nepřišla divná.

Starosti myšobovi dělal jen paladin, lépe řečeno zvláštní technické možnosti tohoto obřího robota. Siganská posádka tohoto monstra se až na jednoho strážného shromáždila kolem ohně, který si rozdělali na pahýlu jednoho stalagmitu. Siganci seděli kolem plápolajících polen a pozpěvovali tenounkými hlásky sentimentální písně.

Gucky je dojatě sledoval. Pak to ale nevydržel. Musel mít jistotu, nebylo to jen v jeho zájmu, ale v zájmu celého komanda. Jeskynní transmiter pracoval celkem třikrát: Poprvé, když dopravil do pasti Ertrusana, podruhé, když provedl totéž s Guckym, a potřetí, když jím prošli oba ven.Transmiterové impulzy však kvůli své zvláštní struktuře byly obzvláště zrádným zdrojem záření, které se dalo velmi dobře zaměřit v hyperenergetickém lokalizačním rozsahu.

Vlastně by byl měl zaměřit transmiterové impulzy mimořádně výkonný lokátor paladina. Pokud tomu tak nebylo, nemohli zaznamenat nic ani Pseudogurradové.

„Nazdar, Harle!" zacukroval Gucky, když objevil u ohně šéfa týmu Thunderbolt. Harl Defin si právě ukrajoval kousek masa, aby si ho napíchl na rožeň a ogriloval si ho na otevřeném ohni.

„Nazdar, Gucky!" vykřikl Defin a zamával mu nožem, jak zjistil mutant podle záblesku čepele.

Zamával mu také a řekl: „Něco jsem vám přinesl!" Vytáhl plastový sáček a dodal. „Nahrubo mletou rafinádu, abyste měli co cucat."

Siganci radostně zavýskli. Myšob se usmál, přistoupil ještě blíž a položil pytlík za Harla Defina. „Co je u vás nového?" zeptal se svatouškovsky.

„Jak vidíš, užíváme si trošku romantiky, veliký," odpověděl Siganec.

Gucky sebou trhl. Běžní Terranci mu říkali vždy jen „maličký, mrňous, skrček". A teď se mu dostalo oslovení „veliký".

„Žádná podezřelá lokalizace?" vyzvídal mutant nenápadně.

„Hele, chceš nám zkazit náladu?" vykřikl Harl Defin. „Jsme rádi, že je klid - teda až na tu bouřku a slabé zemětřesení. Jenže přírodní jevy, to není náš obor."

„Naštěstí ne," zamumlal Gucky. Pocítil nesmírnou úlevu. Z důvodu, který sám přesně neznal, se styděl vyprávět o tom, co zažil v transmiteru. Bude to ale muset udělat, protože není zcela jisté, zda Pseudogurradové přece jen nezaměřili transmiterové impulzy.

„Bohužel tě nemůžeme pozvat k ohni," řekl jeden ze Siganců.

„To je v pořádku," odpověděl myšob. „Jenom jsem se chtěl podívat, jak se máte - a přinést vám sladké překvapení. A teď musím zpátky k veliteli." Vlídně Sigancům zamával a teleportoval se k Dantonovi.

S údivem zjistil, že Svobodný obchodník jen stěží potlačuje výbuch smíchu. Pohlédl na oba hyperfyziky a zjistil, že se kuckají také. „Hele!" zavrčel. „Co na mě tak civíte a proč se tak potutelně řehtáte? To mě snad nepoznáváte?"

„Ale jo, poznáváme," odpověděl Armond Bysiphere a křečovitě škubal lícními svaly. „Až na to, že myšoba sedícího na vejcích vidíme dneska poprvé..."

Gucky pohlédl zaraženě na plophoského vědce a najednou vyskočil málem až do stropu z kožené stoličky, na níž se před chviličkou rematerializoval. Vousky se mu třásly, když se upřeně díval na modrozelené lesklé baramské vajíčko, na němž ještě před několika vteřinami seděl.

To už se velitel a oba hyperfyzikové neudrželi. Dunivě se rozchechtali. Jen Oro Masut se nezúčastnil obecného veselí, ačkoli i on pocukával ústními koutky.

„Proč se taky nesměješ, Oro?" vyprskl výhružně Gucky. „Tobě připadá normální, když myšob sedí na baramských vejcích?"

„To určitě ne, Guckíčku," odpověděl zajíkavě Ertrusan a vzápětí se rozchechtal na celé kolo.

Netrvalo dlouho a svým hurónským řevem shodil ze stropu několik malých krápníků, z nichž se jeden zavrtal myšobovi do placatého ocasu. Gucky jen zavyl bolestí.

* * *

Gucky se teleportoval zaslepen hrůzou a bolestí. Zhmotnil se mezi Andrém Noirem a Ivanem Ivanovičem Gorašinem, kteří stále ještě byli na své pozorovatelně.

„Nazdar," zašeptal Noir. „Že ses konečně taky objevil. Nemusíme se přece smažit na sluníčku, když už nikdo není na pláži."

„Pravda pravdoucí," přidali se Ivan a Ivanovic sborově.

„Nemluv nesmysly, André!" vyjekl myšob a bolestně křivil obličej. „Radši mi to vytáhni, a honem!"

Noirův obličej byl jeden velký otazník. „Co ti mám vytáhnout?" chtěl vědět a pátravě se rozhlédl.

Gucky se zatočil dokola a ukázal mu stalaktit zabodnutý do ocasu. „Tady to přece!"

Dvouhlavý Gorašin se rozřehtal, ale brzy zmlkl.

„Počkej, já ti pomůžu, maličký," řekl Ivan. Dvouhlavý mutant natáhl dlouhé paže, popadl úlomek krápníku a naráz ho vytrhl z myšobova ocasu.

Gucky jen vyhekl a zakoulel očima. „To bylo horší než u zubaře," zakňoural.

„Co ty víš o zubařích?" prohlásil Gorašin nakvašené, když mu stříkal na ránu hojivou plazmu. „Když máš jenom ten svůj jeden kňasák!"

„Joj, to je blaho!" povzdechl si Gucky. „Ptáš se, co vím o zubařích? Víc, než je mi milé. Jednou jsem byl s komandem na akci na tajné planetě Akonanů. Dva chlapy zničehonic rozbolely příšerně zuby. Co teď? Samozřejmě že jsme s sebou neměli žádného zubaře. Hned jsem se teleportoval a dopravil jsem zpátky jednoho dentistu z akonské základny i s vybavením. A myslíte si, že si od něj nechali ti dva vytáhnout zuby? Dostali takový strach, že je bolest zubů vmžiku přešla. A já mohl přemýšlet, co udělám s tím Akonanem."

„A co jsi s ním udělal?" zeptal se mutanta Noir.

Gucky pokrčil rameny a řekl. „Zpátky jsem ho pustit nemohl. Akonani se nesměli dozvědět, že slídíme kolem jejich základny. Proto jsme ho vzali s sebou na Zem. Jeho druhové si nejspíš mysleli, že zahynul někde na tajné planetě. A on se poddal svému osudu a zařídil si soukromou zubní kliniku v Terranii."

„Známe, ho?" zeptal se myšoba Gorašin.

„Možné to je, ačkoli umřel už před sto padesáti lety. Jeho syn ale vede kliniku dál. Profesor doktor Oghla Shembal, sídlí někde ve vilové čtvrti u Sírius River."

„Neznám," řekl Ivanovic.

„Já mám dojem...," začal Noir zamyšleně.

Umlčelo ho Guckyho varovné zapištění.

Všichni tři okamžitě zalehli mezi balvany a číhavě se dívali směrem, kterým jim ukazoval myšob. Asi kilometr od pláže se nad mořem vznášela pseudogurradská kuželovitá loď. Pomalu klouzala podél pobřeží ve dvěstěmetrové výšce.

„Co tu jenom chtějí?" zašeptal André Noir. „Že by něco zavětřili?"

„To by mohli jenom v případě, že by tvoje hypnobloky nevydržely, než dojde k letové kontrole našich přátel," prohlásil Ivan.

„Blíží se," vypískl Gucky.

Loď skutečně přeletěla „kladecí zónu" a blížila se k úkrytu tří mutantů. Ti se přitiskli k rozpálené skále a čekali, až loď vystřelí nebo přistane. Nic takového se však nestalo. Hlavní pohonné jednotky lodi zavyly ve chvíli, kdy přilétala ke skalnímu výběžku, a pak vystoupala strmě do oblohy a zmizela.

Gucky se posadil a hleděl za ním. Pak vyhrkl: „To bylo o fous. Rád bych věděl, co tu

chtěli..."

André Noir se také narovnal. Zamyšleně pohlédl dolů na pláž, kde se mezitím rozmnožily pahorky ukrývající nakladená baramská vejce.

„Pokud o nás nevěděli - a opravdu to tak vypadá -, pak tu mohli chtít jenom jedno: Přiletěli zkontrolovat, jestli už můžou začít vajíčkové žně."

„Hm! Na tom něco je," zabrumlal Ivan. „Když ale vyslali celou kosmickou loď, pak už se nemůžou dočkat."

„To znamená, že se co nevidět objeví sklizňové komando," prohlásil myšob. „Musíme se bezpodmínečně postarat o to, aby byl na pláž vysazen početnější tým pozorovatelů. Buďte, prosím, od té lásky a oznamte telekomem našim, až se na pláži objeví sběrači." Vzápětí se dematerializoval a prakticky ve stejném okamžiku se vynořil v jeskyni.

* * *

Když Gucky vypověděl Dantonovi, co se děje, Svobodný obchodník prohlásil:

„Dobrá, všichni nejvyšší pohotovost! Oblékněte se do bojových obleků, zkontrolujte je a připravte si zbraně. Paladin zůstane prozatím tady, rád bych ale, aby nás tým Thunderbolt doprovodil, až Gorašin vyhlásí poplach."

„Půjdu s vámi," nabídl se Harl Defin. „Paladina může řídit můj zástupce."

„Výborně. Co dělá ocas, Gucky?"

„Mohlo by to být lepší, veliteli."

„Myslíš, že ho budeš moct nasoukat do bojového obleku?"

„Jasně. Jdu do toho s vámi. Představte si, že byste se dostali do nebezpečné situace a já u toho nebyl."

„Ano, co bychom byli bez tebe, Guckíčku!" zvolal doktor Jean Beriot.

Myšob se s Noirovou pomocí vsoukal do těžkého bojového obleku, kterému se často říkalo „jednomístný tank".

Armond Bysiphere mezitím informoval ostatní o dílčích výsledcích šetření: „Nejdřív jsme analyzovali písek, do kterého Baramové kladou vejce a který je neustále omýván mořskou vodou." Doktor zvýšil hlas a řekl: „Jednoznačně se prokázalo, že písek obsahuje líhňový a oplodňovací katalyzátor!" Významně se rozhlédl a pokračoval: „Známe tento katalyzátor už dávno - jde o nepatrné krystalky neohowalgonia, které bylo v nejčistší formě nalezeno na planetě Monol v galaxii M-87!"

Gucky nadskočil a ohromeně pohlédl na Plophosana. Máloco se mu vtisklo do paměti jako jméno křišťálové planety z galaxie M-87. Mělo to zcela osobní důvod, neboť myšob zde byl uvězněn v křišťálové hoře a rozložen na subatomární strukturu. Neohowalgonium posléze zapříčinilo jeho znovuzrození. Tento zvláštní proces byl nazván „biofyzikální hyperregenerace".

„To je další důkaz správnosti naší teorie," vykřikl mutant, „podle níž za První vibrační mocí stojí Okefenokové, kteří museli uprchnout kvůli svým pokusům na zvířatech. Jak víme, používají Monol jako médium, v němž dochází k jejich znovuzrození. Po Armondově a Jeanově objevu už nepochybuji o tom, že Okefenokové našli v baramských vejcích prostředek, jak si zachovat nesmrtelnost. O ten přišli, když museli opustit planetu bohatou na krystalické howalgonium."

Jean Beriot přikývl a prohlásil: „Jsme s kolegou Armondem stejného názoru. Ovšem nejen proto, že neohowalgonium je obsaženo v poměrně velkém množství v baykalobském písku, ale především kvůli tomu, jak mocný má účinek na zrání baramských vajec.

Různými vyšetřeními jsme zjistili, že záření neohowalgonia se uvnitř vajíčka zhmotňuje podle zákona o změně energie ve hmotu. Z toho lze logicky odvodit, že se energie howalgonia sráží ve formě žlázového výměšku podporujícího výstavbu a zachování buněk,

který nejen podmiňuje růst zárodků, nýbrž také zřejmě způsobuje, že čerstvě vylíhnutí Baramové dospějí během pouhých osmi dní standardního terranského času. Během téhle doby se rovněž úplně dotvoří jejich nervová soustava, takže baramská mláďata disponují inteligenčním potenciálem dospělých a velmi rychle se učí."

Roi Danton pozvedl ruku a rychle prohlásil:

„To by znamenalo, že Pseudogurrady nezajímají dozrálá vejce, nýbrž taková, v nichž je ještě co nejvíc žlázového výměšku."

„Přesně tak," řekl ArmonďBysiphere. „Podle našich výpočtů je nejpříznivější okamžik sklizně asi ve čtvrtinové době zrání. Nedovedeme si však představit, že by Pseudogurradové byli schopni požívat účinné látky - jež jsme souhrnně nazvali neobilatium - v přírodním stavu. Proto musejí mít tady na Baykalobu nějaké zařízení na jejich zpracování."

„V zájmu výzkumu by bylo zapotřebí otevřít jedno baramské vejce a podrobněji vyšetřit neobilatium," doplnil svého kolegu tiše Jean Beriot. „U nepřímých metod nelze vyloučit chybné závěry." Obrátil se na velitele a zeptal se ho: „Co si o tom myslíte, pane?"

Roi Danton pomalu potřásl hlavou a řekl: „Věřím vám, že nepřímými metodami nemůžete dojít k jednoznačným výsledkům, doktore. Z etického hlediska vám však nemůžu dovolit, abyste zmarnili dozrávající inteligentní život. To by byla vražda."

Zdálo se, že Beriotovi a Bysipherovi se ulevilo, když král Svobodných obchodníků odmítl schválit pokus s baramským plodem. Okamžitě totiž změnili téma.

„Co se týká těch dvou odumřelých vajíček, která nám donesl Gucky, srovnávací výpočty ukázaly, že z pěti set nakladených vajec jich dozraje dvacet pět až padesát. Je to typický přirozený výběr," prohlásil i Armond Bysiphere a zvedl do výšky odumřelé vajíčko.

Doktor Beriot ukázal na zdravé, zpola dozrálé vejce a řekl. „Měli bychom je co nejdřív dopravit zpátky, abychom nepoškodili plod. Kdo to zařídí?"

Roi Danton pohlédl na Guckyho. Ten vzal vejce jemně do tlapek a dematerializoval se. Ostatní se rozdělili do hloučků a debatovali. Víc zatím beztak nemohli dělat, alespoň do chvíle, než se objeví první sklizňová komanda Pseudogurradů.

* * *

Myšobovi přišlo vhod, že jeho předkové si po celá tisíciletí na planetě jménem Tramp vyhrabávali holými tlapkami v písečných dunách doupata. Velmi obratně pak spustil baramské vejce na dno vyhrabané díry a zahrnul je pískem.

Nato si vyposlechl telepaticky rozhovor mezi Gorašinem a Noirem. Právě si vyměňovali recepty na míchané nápoje, jako kdyby ani nebyli na světě střeženém nejhoršími nepřáteli Terry. Myšob se uchichtl.

Ivan Gorašin se snažil hypnovi vysvětlit, že do Dragobusewova shaku patří nejen vodka, jeden žloutek a kostka ledu vyrobená ze sektu, nýbrž také obsah střev jesetera, který ležel deset dní na slunci.

„Fuj tajfl," zamumlal znechuceně mutant. Rozhlédl se a široko daleko neviděl jediného Pseudogurrada ani robota. Rozhodl se, že si chvíli zaplave v moři. Sundal si bojový oblek i lehkou kombinézu, kterou měl pod ním, a sbalené je odložil vedle jednoho pahorku s vejcem.

Potom vstoupil bosý a nahý do příboje. Voda příjemně, osvěživě chladila, přestože měla jistě pětadvacet stupňů. Gucky zavřel požitkářsky oči a nechal se zalévat vlnami. Ty byly tak mohutné, že ho vrhaly stále zpátky na břeh. Proto se teleportoval dál do moře, lehl si naznak na hladinu a nechal se kolébat vlnami. Občas ho polechtala na nose nebo na uších nějaká chaluha, ale nijak mu to nevadilo.

Houpání ho uspávalo. Otevřel ústa a bílý hlodák se mu zaleskl na slunci - a zakrátko hřmělo nad pobřežím drnčivé chrápání.

Myšobovi se zdálo o jeho bungalovu na břehu Gošunského jezera, o vlastnoručně vypěstované karotce a milované Iltu. Seděl se svou ženou na obrovské posteli. Perry Rhodan - coby olivrejovaný sluha - jim servíroval ledové nápoje. Bully a Atlan jeho i Iltu drbali intenzivně na šíjích.

Vtom Iltu zavřískala. Gucky pohlédl směrem, kterým se dívala jeho životní družka, a spatřil ve dveřích šklebícího se Pseudogurrada s košem vrchovatě naplněným shnilými jablky, nad nimiž poletoval roj velkých vos.

„Vypadni!" zapištěl myšob. „Co máš co pohledávat v mém bungalovu?"

Pseudogurrad se zašklebil ještě víc a z úst mu vylétl roj na prst dlouhých sršní. Okamžitě zamířily na Guckyho a na Iltu.

Mutant se s křikem probudil a ulevilo se mu, když zjistil, že se stále ještě pohupuje na vlnách. Vzápětí se zarazil. Čím dál zřetelněji slyšel bzukot podrážděných sršní.

Gucky se nadzvedl - a bleskurychle se potopil. O hlodák mu pleskla vlna a voda mu pronikla do úst. Zakuckal se a znovu se vynořil. Šlapal vodu a pozoroval šestici robotů seřazených ve zvláštním útvaru, kteří právě přistávali na pláži.

Myšob fascinovaně pozoroval eliptické trupy s miskovitými vybouleninami nahoře. Roboti dosedli a brodili se tříčlánkovýma nohama zdánlivě těžkopádně v písku. Na dvou pažích měli rovněž miskovité vybouleniny. Jeden z nich přešel k pahorku a vysunul přední tykadlovou paži. Odfoukl stlačeným vzduchem písek a jemně nasál do misky baramské vejce. „Sklizené" vajíčko pak tykadlem přemístil do misky na zádech a na ni přiklopil druhou misku.

„Fantazie," vydechl Gucky. Vzápětí ho napadlo, že má jiné úkoly, než sledovat, jak roboti sklízí vajíčka. Musel co nejrychleji vyhlásit poplach a podat zprávu Dantonovi. A jeho věci ležely na břehu!

Mutant se zpotil, když jeden z robotů produsal kolem jeho vybavení ve vzdálenosti pouhých několika metrů. Naštěstí mu nevěnoval pozornost.

Jak si ale pro ně dojít?

Roboti by ho určitě zpozorovali, kdyby se k nim přiblížil, a ihned by nahlásili podezřelý pohyb na základnu.

Gucky došel k závěru, že musí bojový oblek i kombinézu zatím nechat tam, kde leží. Teď šlo o to zalarmovat velitele. Opatrně telekineticky zahrnul své věci pískem a pak se teleportoval zpátky do jeskynní skrýše.

„Ha!" uvítal ho vylekaně Armond Bysiphere. „Odkdy jsi adamita?"

Roi Danton přistoupil k myšobovi, dotkl se jeho srsti pokryté slanou krustou, zakroutil hlavou a vyčítavě se ho zeptal: „Jak ses mohl v téhle situaci cachtat v moři, Gucky?"

Mutant se rychle vzpamatoval, ušklíbl se a odpověděl: „Důstojník pro zvláštní úkoly Gucky hlásí, že pozoroval z vodního úkrytu sklizňové roboty při práci." Povzdechl si, když se velitel jízlivě zasmál, a pokračoval. „Moc se nesměj, milánku. Svlékl jsem se proto, že bych v bojovém obleku musel v moři použít antigrav a zaměřili by mě. Ponořil jsem se až po čumák a mohl jsem nenápadně sledovat dění."

Vzápětí přesně popsal, jak postupovali sklizňoví roboti.

„Tak," prohlásil Danton, když Gucky skončil. „A kde máš bojový oblek? Doufám, že o něj nezakopne některý z robotů."

„To by na něj musel přímo šlápnout," uklidnil ho myšob.

Svobodný obchodník polkl naprázdno a zvolal: „Tak jdeme na to. Gucky nás dopraví ke Gorašinovi a Noirovi na pozorovatelnu."

Myšob přikývl.

Nejdřív se teleportoval s Dantonem, Bysipherem a Definem. Potom vzal s sebou na skalní výběžek Beriota a Masuta. Vyšlo najevo, že Gorašin a Noir spatřili sklizňové roboty mnohem dřív než Gucky. Protože ale věděli, že mutant je na pláži, domnívali se, že spustí poplach on, a tak neposlali žádné hlášení.

Vypověděli, že roboty vysadilo několik kluzáků asi v patnáctikilometrové vzdálenosti od pláže.

„Hned jak odstartují, poletíme se tam podívat - já, Gorašin, Gucky, Bysiphere a Defin. Ostatní počkají tady," rozhodl velitel.

„Já mám ale bojový oblek na pláži," zafňukal myšob. „To mám letět tak, že budu máchat rukama?"

„Zasloužil by sis to za svou nedisciplinovanost. Bohužel to nejde," povzdechl si Roi Danton. „Jakmile roboti sklidí vejce a vypadnou, teleportuješ se na pláž a vezmeš si svoje věci. Bleskově se oblékneš a přemístíš se k nám."

„Provedu, Vaše blahorodí!" vyprskl myšob.

* * *

„Nechávají jen dvě zrající vejce z každého vrhu," zamumlal André Noir a odložil dalekohled.

„Takže jich sklízejí většinu," řekl Roi Danton zamyšleně. „To by mohl být další důkaz toho, že Pseudogurradové jsou zoufale odkázáni na obrovská množství neobilatia. Jinak by takhle nedecimovali Baramům potomstvo. Automaticky si tím totiž snižují budoucí úrodu."

„Možná počítají s tím, že se s tím příroda vypořádá sama," namítl Jean Beriot. „Považuji za docela možné, že čím méně vajec se naklade, tím větší procento dozraje. Stačí hormonální regulace, aby se udržoval optimální poměr mezi počtem nakladených vajec a narozených jedinců."

„Tady na Baykalobu to ale nemusí platit," zahřímal do megafonu Harl Defin. „Možná, kdyby Baramové byli na téhle planetě doma, tak jo. Jenže jsou vytrženi ze svého přirozeného prostředí a jejich hormony nejsou schopné reagovat na změněné podmínky."

„Nejspíš máš pravdu, Harle," přisvědčil Gucky.

Roi Danton naslouchal zamyšleně diskusi, ale neúčastnil sejí. Napadlo ho něco jiného, něco, co mělo napadnout ostatní už dávno a co narušovalo dosavadní teorii o První vibrační moci. Všichni zjevně věřili, že Okefenokové jsou totožní s Osvojiteli, kteří se většinou zmocňují těl bývalých Gurradů. Jistě, fakta mluvila jasnou řečí, ale v tomhle případě to mohlo být jinak.

Okefenokové v galaxii M-87 - dokonce i ti hyperbiologicky regenerovaní - vážili v průměru asi jeden a půl metrického centu. Avšak Osvojitelé v Malém Magellanově mračnu vážili spolu s těly svých obětí skoro čtyřicet metrických centů. Kde by tedy nabrali takovou hmotnost, když jsou to taková tintítka?

„Záleží jen na tom, kolik co stojí," zamumlal Roi Danton ironicky. „Když se tu Okefenokové dosyta nažerou, osvojí si jich několik najednou jednu oběť - nebo možná nejsou Osvojitelé vůbec totožní s Okefenoky... Jestli ale platí druhá varianta, odkud potom vědí, že neohowalgonium hyperbiologicky regeneruje buňky?"

„O čem se to dohadujete sám se sebou, pane?" zeptal se velitele Harl Defin a vyšplhal se mu na koleno.

Svobodný obchodník se usmál a odpověděl: „O osudu většiny teorií, Define. Vypadají všechny skvěle - dokud je někdo neověří v praxi. Pak často záhy vybledne jejich sláva."

„Jojo," povzdechl si Siganec. „Šedá je všechna teorie, leč zelený je strom života, jak tvrdil jistý terranský básník už v předatomovém věku."

„Roboti se vracejí ke kluzákům!" ohlásil se v té chvíli André Noir.

Roi Danton si vzal Sigance do dlaně a řekl: „Bude lepší, když si vás dám do kapsy a poletíte se mnou. Nestačil byste nám, protože máte slabý agregát."

„Tak dobrá," souhlasil Harl Defin, byť trochu neochotně.

Gucky se mezitím teleportoval na pláž.

„Tak jdeme na to!" zvolal Roi Danton. Aktivoval deflektorový generátor, zapnul pulzační pohonnou jednotku bojového obleku a odstartoval. Cestou se přiblížil ke svým druhům a zapnul přílbový telekom. „Pozor!" vykřikl do mikrofonu. „Leťte pokud možno na co nejmenší výkon!"

Chtěl, aby se vyhnuli optické lokalizaci. Velitel se položil na levý bok a snažil se někde objevit Guckyho.

Po myšobovi však nebylo ještě ani vidu, ani slechu.

Terranec doufal, že si mutant poradí s bojovým oblekem sám. Vyčítal si, že mu nedal k ruce Noira nebo Beriota, ale teď už na tom nemohl nic změnit.

„Vypněte pohon, jen se vznášejte!" přikázal ostatním, když se přiblížili ke kluzákům asi na padesát metrů.

Kluzákových disků bylo celkem sedmnáct. Parkovaly v písku na okraji pláže a sklizňoví roboti nastupovali jeden po druhém do přechodových komor. Venku jich čekalo už jen dvanáct.

Pozorovatelé pomalu přeletěli nad stroji a velitel se ustaraně zeptal: „Neviděl jste někdo plyšáka?"

Nikdo ale Guckyho nezahlédl.

„Určitě se co nevidět teleportuje a dohoní nás," řekl chlácholivě Armond Bysiphere. „Být vámi, nedělal bych si s tím starosti, pane."

Král Svobodných obchodníků na to nic neřekl.

V té chvíli zmizel v průlezu poslední sklizňový robot. Ve vteřině se rozeřvaly impulzační motory a disky strmě vystoupaly do tisícimetrové výšky. Vzápětí zamířily k hlubokému zářezu v horském hřebenu.

Pozorovatelům bylo po několika minutách jasné, že nemohou s rychlými kluzáky udržet krok. Odstup mezi nimi a disky se stále zvětšoval, ačkoli pulzační pohon byl poměrně výkonný a umožňoval pohybovat se i v planetární atmosféře.

„Kde jenom ten Gucky vězí?" zoufal si Roi Danton.

„Specialista a důstojník pro zvláštní úkoly Gucky se hlásí do služby!" ozvalo se vmžiku v jeho přílbovém přijímači a zanedlouho se kolem velitele přehnal myšob s vyjícími přetíženými pohonnými jednotkami.

„Kde ses flákal tak dlouho?" zeptal se ho vyčítavě Terranec.

Z přílbového reproduktoru se ozvalo nesrozumitelné mumlání a praskání a pak Gucky řekl: „Ti mládenci se od vás trhnou co nevidět. Žádám o povolení sledovat kluzáky teleportačními skoky."

„Povolení uděleno," vykřikl Danton. „Zlom vaz, maličký!"

Myšob se vmžiku dematerializoval.

„My se obrátíme a letíme zpátky!" oznámil ostatním velitel.

„Doufám, že myšák najde zpracující závod," řekl Oro Masut.

„Jsem si jistý, že ano," poznamenal Roi Danton a provedl obrat ve vzduchu. „Hlavně aby oni nenašli jeho."

4.

Myšob se zhmotnil ve vzdálenosti necelých sto metrů za kluzáky. Deaktivoval pulzační pohon a zapnul jen antigrav. Vznášel se na místě a jeho odstup od disků rychle narůstal. Z úst se mu vyřinul dlouhý proud nadávek. Nejenže mu na pláži provlhla spodní kombinéza, ale také byla plná písku. Nyní ho nesnesitelně svědilo celé tělo a neohowalgonium to ještě zhoršovalo.

Gucky zpočátku doufal, že klimatizace bojového obleku kombinézu vysuší. To se sice stalo, nicméně žádnou úlevu mu to nepřineslo, právě naopak. Suchý písek jemný jako

moučkový cukr mu pronikl do každého záhybu kůže, do každého tělesného otvoru. Šustil mu v uších a podrážděné oči měl červené jako angorák.

Kluzáky se sklizňovými roboty na palubě mezitím doletěly k západnímu obzoru. Gucky se znovu teleportoval těsně za ně, aby je neztratil z očí. Ty měl ostatně plné slz. Záda ho nesnesitelně svědila a dal by půl království za to, kdyby mu je někdo podrbal.

„Vlastně bych si měl chytit nějakého Pseudogurrada a ochočit si ho, aby mi sloužil," zamumlal a zachichotal se.

Znovu se teleportoval, a když se zhmotnil, bezděky zatajil dech. Všech sedmnáct kluzáků nalétlo na přistání a sedalo na gigantický areál plný obrovitých staveb. Táhl se až k obzoru a nacházel se na náhorní plošině.

Myšob se rychle zorientoval. Asi dva a půl kilometru daleko spatřil nedostavěnou výškovou budovu. Jednotlivá poschodí na sebe byla naskládána jako talíře a chybělo jim opláštění, takže bylo vidět z jedné strany na druhou. Nikde tam neviděl živou duši. Bylo to přímo ideální místo pro pozorovatele, který nechtěl být viděn. Navíc se disky chystaly přistát v blízkosti vysokého skeletu.

Než se tam Gucky teleportoval, zkontroloval náramkový měřicí přístroj a přesvědčil se, že kolem celého komplexu ani kolem jednotlivých staveb nejsou žádné ochranné štíty.

Potom skočil. Rematerializoval se v předposledním patře.

Když se dotkl nohama podlahy, okamžitě ucítil silné vibrace, které vyvolávaly nejspíš velké stroje. Protože budova byla prázdná, musela být tato zařízení umístěna v jedné z vedlejších staveb nebo pod povrchem.

Mutant se ukryl za tenkým pilířem z tmavomodrých skelných vláken. Sledoval, jak kluzáky přistávají na vyznačené ploše a vzápětí klesají do podpovrchových hangárových šachet. Gucky si vryl pečlivě do paměti, kde přesně hangáry jsou.

Několik minut nato se objevila další eskadra disků a přistála o kus dál. Na jiném místě startovalo asi šedesát dalších kluzáků.

Nikde neviděl jediného Pseudogurrada nebo robota.

Zaujala ho kopule poblíž jedné nízké budovy. Byla černá a kulaté otvory v ní naznačovaly, že to může být obranná věž s průzory a střílnami. Guckyho náramkový přístroj neměl takový dosah, aby naměřil záření příznačné pro energetické zbraně. Myšob se rozhodl, že to přenechá hyperfyzikům, kteří mají lepší vybavení.

Když si vzpomněl na své druhy, usmyslel si, že se tu důkladněji porozhlédne. Teleportoval se na plochou střechu jakési obří krychle. Kromě tří kopulových obranných věží na ní nebylo vůbec nic.

Opatrně se přemístil až na kraj střechy a pohlédl západním směrem. V dáli spatřil zrcadlově se lesknoucí plochu oceánu rozprostírajícího se na druhém břehu tohoto kontinentu. Náhorní plošina tam spadala strmě k vodě a samotný břeh tvořila písčitá pláž.

Kluzáky urazily asi tři tisíce kilometrů, spočítal si rychle v hlavě mutant. To byla pozoruhodná vzdálenost.

Jemný písek trápil Guckyho tak, že se ho chtěl zbavit stůj co stůj. Potřeboval si co nejdřív sundat oblek, vyprat ho a potřít si mastičkou odřená místa na těle. Uvědomoval si však také, že musí najít nějaký úkryt, který poslouží komandu jako základna.

Když se předtím blížil k areálu, všiml si, jak dravá řeka mizí, zjevně uměle vybudovanou, skalní branou pod povrchem a pravděpodobně dodává vodu zpracujícímu zařízení. Tunel byl přirozeně jako úkryt zcela nevhodný. Určitě byl bedlivě střežen. Řeka se však vracela na povrch asi po dvanácti kilometrech a protékala kaňonem, v jehož stěnách zahlédl Gucky spoustu jeskynních otvorů.

Teleportoval se doprostřed kaňonu, prohlédl si okolí a zjistil, že kromě ptáků, hmyzu a plazů není ve skalách živáčka. Jeskyně zřejmě kdysi dávno vymlela voda při záplavách. Vybral si tu největší a teleportoval se dovnitř. Normální přístup do ní neexistoval.

Sotva se rematerializoval, vrhl se na něj zelený šupinatý plaz a snažil se mu prokousnout bojový oblek. Podobal se hodně přerostlé ještěrce, měřil na délku asi tři metry a měl mohutný hrb. Jeho zuby svědčily o tom, že je všežravec. Navíc se zdálo, že má neodolatelnou chuť na myšobí maso. Sice nebyl schopen prokousnout bojový oblek, ale jeho útok byl tak mocný, že mutanta porazil.

Gucky se zoufale bránil, ale plaz se nevzdával, a tak ho mutant musel nakonec vypoklonkovat z jeskyně telekineticky. Ještěr se bez hlesu ponořil do dravého proudu.

„Promiň, kámo," zamumlal myšob a znechuceně pohlédl na plazův žlutozelený sliz, který se mu leskl na bojovém obleku. Zapnul přílbovou svítilnu a rozhlédl se. Jeskyně byla asi patnáct metrů široká, ale jen pět kroků hluboká. Změřil si emise energie zpracujícího zařízení a užasl nad intenzitou záření. Zdroje musely mít kapacitu nejméně deseti ultrabitevníků Solární flotily. To byla příznivá zpráva, neboť dokázaly překrýt emise, které vzniknou při hloubení jeskyně dezintegrátorem.

Když uznal, že získal dostatek informací, soustředil se na jeskyni na druhém břehu kontinentu a dematerializoval se.

* * *

Zhmotnil se bezprostředně vedle jeskynní říčky a začal se svlékat, aniž věnoval pozornost okolí. Vydechl si úlevou, když se ponořil do skalní tůně, která by mohla posloužit jako vana dokonce i Masutovi.

Vzápětí se málem zalkl, jak byla voda ledová. Ponořil se a před očima se mu roztančila rudá kola. Měl co dělat, aby neomdlel.

Vtom ho popadla dlouhá chlupatá paže za srst na šíji a vyzvedla ho na spuš.

„Jak se může někdo rochnit v takové ledárně?" zabrumlal Ertrusan rozzlobeně. „Hej, Gucky, prober se!" Když se myšob nehýbal, přehnul si ho přes koleno a opatrně ho poplácal po zádech.

Z mutantových úst vytryskl mohutný proud vody a pak se rozzuřeně rozvřískal: „Chceš mi zlomit páteř, ty lamželezo? Okamžitě mě pusť, nebo tě napíchnu na nejbližší stalagmit!"

Masut ho vyděšeně pustil - a stačilo málo a Gucky se opět skutálel do tůně. Naštěstí ho paladin včas zachytil tažným paprskem.

Myšob vstal, mávl na robota a řekl Orovi: „Mohl bys mi vyprat oblek a kombinézu? Jsou plné písku."

„Samozřejmě," ujistil ho rychle Ertrusan. „Měl bys mi ale projevit víc vděčnosti, když už jsem tě zachránil před utonutím."

„Blázníš? Rozhodně bych se neutopil... nanejvýš bych zmrznul. Ta voda byla jako antarktický led."

„Pověz mi to předem, až se budeš chtít zase koupat," zahulákal Oro Masut. „Já tě potom zahřeji."

„Radši ne, Oro. Možná bys mě uvařil."

Vtom se za myšobem ozval smích a Roi Danton řekl: „Důstojníku pro zvláštní úkoly Gucky, kde máte hlášení?"

Mutant se ochromeně otočil a vyštěkl: „Důstojník pro zvláštní úkoly Gucky se vrací zraněný zpátky z riskantní akce. Nová tajná základna Monster zřízena a připravena."

„Zraněný?" opakoval král Svobodných obchodníků ustaraně. „Kde?"

Gucky by byl možná zrudnul studem, kdyby toho byl schopen. „V podpažních důlcích," spustil rozpačitě, „mezi... ehm... půlkami a tak dále. Měl jsem oblek plný písku a jsem celý odřený. Pálí to jako čert, je to, jako kdyby mě někdo obrousil smirkovým papírem a do ran mi nasypal pepř."

„Mňam!" vyprskl Masut a zamlaskal. „Obrovský steak na pepři, to bych si hned dal!"

„Zmiz, neřáde!" obořil se na něj myšob. „Nebo ne, zůstaň radši tady. Kdo by mi vypral věci, že?"

Danton se potutelně usmál a řekl: „No jo, když ses musel nutně vyráchat v moři... Těší mě ovšem, že neseš dobré zprávy. Jak velké hrozí nebezpečí, že nás zaměří?"

„Nemohl by mi někdo nejdřív ošetřit rány?" zanaříkal Gucky.

„Dobrá! Byl byste tak laskav, doktore Bysiphere? - A ty zatím mluv, Gucky. Máme málo času, jak sám dobře víš."

„Dobrá práce, maličký," pochválil mutanta Svobodný obchodník, když myšob skončil s hlášením, „vyrazíme za hodinu a vezmeme si s sebou všechno vybavení.

Tady beztak už nic nepořídíme. Přemístíme tedy základnu. Nějaké dotazy, námitky? - Žádné? Dobře, tak za hodinu."

* * *

Pečlivě odstranili v jeskyni veškeré stopy své přítomnosti a poté odletěli na novou základnu. Trvalo jim tři dny, než překonali tři tisíce kilometrů.

Museli se proplížit kolem četných lokalizačních stanic a obranných pevností rozesetých po celém Baykalobu. Gucky se pravidelně teleportoval dopředu a prováděl nezbytný průzkum. Jen jednou se jim poštěstilo objevit čtyřicetikilometrový úsek a mohli použít vznášedla, aniž se museli obávat lokalizace. Zato bylo dost úseků, které museli absolvovat po svých.

Byli nesmírně vděční za to, že Pseudogurradové nemají na Baykalobu žádnou stanici, která by byla schopna zaměřit záření psí. Jedna taková lokalizační jednotka byla na Ukiahu a málem způsobila zkázu Perryho Rhodana a celého jeho komanda.

Roi Danton z toho vyvodil, že Pseudogurradové nepoužívají žádné speciální zaměřovače, že to byla čirá náhoda, když na Ukiahu zachytili hyperemise, které vydával Gucky, když se teleportoval. Možná ale, se vládci Baykalobu cítili natolik jistí, že vůbec nepočítali s tím, že by na planetu mohl proniknout někdo nepovolaný. Paratronový štít poskytoval téměř dokonalou ochranu. Kdo jím chtěl prorazit, musel vytvořit protipólové záření - a na to bylo zapotřebí nejméně stovky ultrabitevníků.

Pseudogurrady zjevně ještě nenapadlo, že by nějaký vetřelec dokázal přelstít jejich přísné kontroly.

To vše táhlo Dantonovi hlavou, když ležel na posteli a pokoušel se usnout. Nohy ho pálily jako čert a bolely ho svaly. Náročné pochody v posledních dnech ho nesmírně vyčerpávaly.

Mutanti na tom byli lépe. Buněčné aktivátory jim během krátké doby regenerovaly spotřebované tělesné síly. A Oro Masut ani nevěděl, co je to námaha. O to nezměrnější byla však jeho žravost. Ještě štěstí, že se paladinovi podařilo po cestě několikrát ulovit poživatelnou zvěř, jinak by byl Ertrusan spořádal všechny jejich zásoby.

Ostatně nebýt paladina, nikdy by nedokázali zvládnout tak dlouhou a obtížnou cestu. Z tří tisíc kilometrů urazili asi devět set pěšky téměř neprostupným terénem - který byl ještě před padesáti tisíci lety kultivovanou krajinou - sráznými horami, bažinami a kolem ještě rozeznatelných ruin baramských sídlišť. Kdyby robot všechny až na Ertrusana podstatnou část cesty nenesl, byli by možná ještě někde uprostřed kontinentu.

Přesto dvousetkilometrový pochod po svých musel pořádně unavit tvory zvyklé na rozmanité technické vymoženosti.

Roi Danton vzhlédl, když se vedle něj posadil na stoličku doktor Armond Bysiphere. Hyperfyzik pokuřoval jeden ze svých černých doutníků a v ruce svíral baňatou láhev.

„Nedáte si hlt, pane?" zeptal se velitele. „Je to plophoská whisky, není o nic horší než

terranská. Stačí pořádně si loknout a spíte jako dřevo."

Svobodný obchodník přijal vděčně od Bysiphera plný pohár. Whisky chutnala vskutku slušně, i když trochu jinak než terranská. Po jejím vypití pocítil téměř okamžitě, jak mu ztěžkly nohy.

„Díky moc, Bysiphere," řekl a vrátil hyperfyzikovi pohár. „Myslím, že teď už určitě usnu."

Plophosan se zasmál a vrátil se na své lůžko.

Roi Danton si zapnul vyhřívaný spací pytel až k bradě, otočil se na bok a za několik vteřin už tvrdě spal.

Ráno ho probudil štiplavý kouř. Protřel si oči, vzepřel se na loktech a rozhlédl se. Oro Masut ztenčil dva energetické paprsky na minimum, nastavil nejmenší odběr energie a vytvořil z nich kužel, který namířil na neznámé stažené zvíře napíchnuté na klacku. Bylo už lehce nahnědlé a kapal z něj tuk. Kouř pocházel z dřevěného rožně, který se pálil na obou koncích.

„Dobré jitro, pane!" zahřímal Ertrusan, až se otřásly stěny jeskyně. „Pečínka je hotová. Když budu trochu krotit svůj hlad, možná zbude na vydatnou snídani pro všechny."

„Co je to za zvíře?" zeptal se ho Svobodný obchodník, když vylezl ze spacího pytle a zapnul si kombinézu. „Váží nejméně metrák a půl."

„Hrbatá ještěrka, pane," odpověděl Ertrusan. „Gucky mě teleportoval do jedné jeskyně a já jsem jejímu obyvateli zlomil vaz. V každé z těch slují žije jeden nebo víc ještěrů." Oro se zazubil při pomyšlení, jaká spousta čekatelů na pečení ještě zbývá.

„Našinec se zasytí, jen když má denně maso, pane. Tohle jsem ale při svých předchozích akcích ještě nezažil."

„A nezažiješ to ani teď, Oro," prohlásil král Svobodných obchodníků. „Ne, že bych ti to nechtěl dopřát, obávám se ale, že budeme mít málo času na lov, máme-li splnit svůj úkol."

Obr si zklamaně povzdechl, ale pak znovu rozjasnil obličej. „Alespoň tuhle pečínku si nenechám ujít.

Lidičky, snídaně!"

Vytáhl velký útočný nůž a odřízl si půlmetrovou čepelí celou kýtu.

Roi Danton si rovněž vytáhl nůž, otřel si ho o kalhoty a křikl na své druhy: „Pospěšte si, jinak na vás nic nezbude!"

Hyperfyzikové se rozchechtali. Znali dobře Masutovu až nechutnou žravost. Všichni se postupně shromáždili kolem snídaně. Gorašin rozdělil kus masa velký jako ruka na malinkaté špalíčky a odnesl je Siganům. Jen Gucky se nezúčastnil hostiny. Poté, co se jednoznačně pohoršil nad barbarskými zvyky Terranců, zmizel venku. Rozhodl se, že prozkoumá nejbližší okolí.

Roi Danton si nabodl na špičku nože velkou porci masa a začal ji okusovat. Pečeně byla šťavnatá a křehoučká, i když jemu osobně scházelo koření. Za daných okolností si ale nikdo nemohl klást velké nároky na jídlo.

Většina lidí by pravděpodobně odmítla pozřít maso z neznámého obřího ještěra, Roi a jeho druhové se však naučili potlačovat předsudky, neboť se už mnohokrát ocitli v nouzi. A tak jedli všechno, co bylo poživatelné, výživné a dodávalo energii. Neštítili se ani červů či mloků.

Hned po snídani přidělil Svobodný obchodník ostatním jejich úkoly. Hyperfyzikové měli provádět celý den měření, aby mohli analyzovat překrývající se energetické emise obrovského zpracujícího zařízení. Velitel chtěl vědět, k čemu Pseudogurradové potřebují takovou spoustu energie. Měl sice jisté podezření, ale nevyslovil je nahlas, aby neovlivňoval objektivitu analýzy.

Gorašin, Masut a Noir měli odletět až k ústí tunelu, v němž mizela řeka, a tam měřit emise energie.

Roi Danton sám chtěl proniknout s Guckym do zařízení a pokusit se zjistit, jak by se tam dalo nepozorovaně proklouznout bez použití teleportace a kde se nachází vlastní úložiště neobilatia.

Tým Thunderbolt bude mezitím s paladinem dál budovat základnu. Vyhloubí únikový tunel a nainstaluje transmiter.

Když ostatní vyrazili, chytil se Svobodný obchodník Guckovy tlapky a nechal se teleportovat nejdřív k nedostavěné budově, v níž se myšob ukrýval před třemi dny. Se zájmem si prohlédl okolí. O kus dál dosedlo na vyznačený kruh devět kluzáků, které vzápětí zmizely v subplanetárních hangárových šachtách.

„Je tu víc přistávacích ploch, jako je tahle," vysvětlil mu Gucky.

Roi Danton zamyšleně přikývl. Podal myšobovi minifotoaparát a řekl: „Mohl by ses teleportovat do výšky, Gucky? Měly by stačit dva tisíce metrů. Pořiď odtamtud co nejvíc snímků celého komplexu."

„To je pro mě hračka," zašveholil mutant a zmizel.

Za minutu byl zpátky.

Danton vyvolal fotky, roztřídil je a sestavil z nich letecký snímek celého areálu. Bylo na něm vidět dvanáct přistávacích ploch. Provedl několik výpočtů pomocí náramkového počítače. Propojil jednotlivé přistávací plochy přímkami a magnetickou tužkou ukázal na průsečík.

„Tady někde by měl být vlastní zpracující závod. Porozhlédneme se tedy nejprve v tomhle místě, Gucky."

„Budeme se teleportovat?" Svobodný obchodník zavrtěl hlavou a odpověděl: „Ne, určitě je tam spousta výstražných zařízení. Než tam pronikneme, musíme přesně vědět, kde jsou, jinak se daleko nedostaneme."

„A jak to chceš zjistit?"

Terranec se usmál a řekl: „Docela jednoduše, maličký. Dneska odpoledne se teleportuješ s oběma hyperfyziky a jejich nádobíčkem do blízkosti tohohle průsečíku." Ukázal na letecký snímek a pokračoval: „Bysiphere a Beriot se výtečně vyznají v měření energetických impulzů výstražných a ochranných zařízení. Zobrazí si je trojrozměrně a najdou nám nejpříhodnější cestu dovnitř. Myslím, že dnes v noci bychom mohli zahájit první akci."

„Pro mě za mě," vypískl Gucky, poněkud uražený odmítnutím jeho návrhu. „A co budeme dělat teď?"

Roi Danton pohlédl na chronograf a prohlásil: „Do poledne zbývají ještě tři hodiny. Zatím prozkoumáme celý areál - alespoň zvenčí."

* * *

Po obědě se všichni navzájem informovali o výsledcích své práce.

Oro Masut, André Noir a dvouhlavý mutant zjistili, že do tunelu se dá proniknout asi tak na tři sta metrů. Dál byla poplašná a obranná zařízení, která se nedala nepozorovaně překonat prostředky, jež mělo komando k dispozici.

Bysiphere a Beriot učinili mnohem významnější objev.

„Hlavní elektrárna závodu pracuje v řádu miliard gigawattů," oznámil Armond Bysiphere. „Alespoň podle intenzity hyperemisí, kterou jsme naměřili. Navíc vyrobená hyperenergie odchází vertikálně, přičemž se dá na základě rozptylového záření vypočítat jakýsi trychtýř..."

„Normálně řečeno, hlavní elektrárna napájí jeden sektor planetárního paratronového štítu," doplnil ho s úsměvem Roi Danton.

„Přesně tak," přisvědčil Bysiphere. „Pravděpodobně je na obou kontinentech ještě asi

šedesát dalších elektráren vyrábějících hyperenergii pro paratronový štít. Co jsem to ještě chtěl...? Jo, Dantone, průsečík vyznačený na vašem leteckém snímku leží velmi blízko hlavní elektrárny s paratronovým projektorem. Znamená to, že se nemusíme bát, že by nás tam zaměřili - dokonce i kdybychom měli s sebou paladina."

„V to jsem doufal," prohlásil velitel. „Paladina musíme mít bezpodmínečně s sebou. Přestože to pro nás nevypadá beznadějně, musíme počítat s tím, že dřív nebo později dojde k boji."

Pověřil oba hyperfyziky, aby sestavili trojrozměný model s vyznačenými polohami poplašných nebo obranných zařízení. Bysiphere a Beriot se nechali Guckym teleportovat k nedokončené stavbě.

Vrátili se k večeru s přesně zjištěnými místy, kterým bylo třeba se vyhýbat. Každý si je pečlivě zapamatoval. Nakonec probrali s Guckym plán nočních akcí.

Myšob dopraví paladina do blízkosti zpracujícího zařízení. Roi Danton, Oro Masut, Gorašin, Noir a oba hyperfyzikové odletí až na okraj komplexu a pak do něj proniknou pěšky.

Přesně ve 23:15 planetárního času vypnul Roi Danton pulzační pohonnou jednotku. Pomalu snižoval výkon antigravu a klesal po spirále na rozlehlou náhorní plošinu. Vedle něj dosedali jeho druhové. Stále ještě měli aktivované deflektory, neboť museli překonat chráněnou zónu.

Velitel komanda pozoroval černou kopuli jednoho obranného postavení a silnici vedoucí kolem něj. Nikde žádný pohyb. Byla taková tma, že se mohli orientovat jen pomocí infravizorů.

„Objevil jsem mrtvou zónu kolem obranné věže, pane," ozval se tiše do telekomu Bysiphere. „Je to, jak jsme předpokládali. Obranná zařízení jsou zaměřena na útoky z vesmíru. Okolí věže kontroluje pouze jeden dotykový přístroj, patrně proto, aby varoval Pseudogurrady a roboty, jakmile se dostanou do zóny ochranného štítu."

„Dotykový paprsek nejspíš pomalu krouží kolem dokola - a pravděpodobně ve výši asi jednoho metru, co?" řekl Roi Danton.

„Tak tak. Stačí se plazit a lokátor nás nezachytí. Doporučuji ovšem, abychom vypnuli deflektorové štíty. Lokalizační zařízení je vlastně obyčejný radar. Kdyby se paprsek díky deflektoru odrazil jinak, určitě by to vzbudilo podezření."

Svobodný obchodník chvilku přemýšlel a pak vydal příslušný rozkaz. Šest členů komanda se zviditelnilo - protože však byla tma, dali se pozorovat pouze infravizorem. Jeden po druhém se proplížili nebezpečnou zónou kolem obranné věže. V těžkých bojových oblecích to nebylo vůbec jednoduché. Naštěstí už dál nebyla na povrchu žádná sledovací zařízení.

Jean Beriot se držel těsně vedle velitele. Na prsou měl zavěšený těžký zaměřovač energie, který rozlišoval charakteristické rozptylové záření paratronového konvertoru od ostatních emisí. Jeho střelka ukazovala k hlavní elektrárně.

V jedné chvíli museli opět zalehnout, když těsně nad nimi přeletělo několik kluzáků. Jejich piloti se však zjevně zajímali o svůj letový kurz a jinak o nic. Disky přistály poblíž nich a zakrátko byly vtaženy do hangárových šachet.

To přivedlo Svobodného obchodníka na nápad. „Připlížíme se k šachtám," řekl svým druhům. „Musí tam být i osobní šachty, pokud Pseudogurradové nestavějí docela jinak než my. Vlezeme si do jedné z nich a počkáme, až přiletí další transportéry. Využijeme chvilky, kdy bude posádka hangáru vykládat vejce, a vstoupíme do systému podpovrchových chodeb."

Nenašel se nikdo, kdo by s jeho plánem nesouhlasil.

Všichni si připravili k palbě těžké ruční raketomety se střelivem naplněným z poloviny třaskavou směsí a s miniaturní jadernou hlavicí. Zkušenost říkala, že Pseudogurradové se dali zničit jen těmito zbraněmi.

Přesto si ani jeden člen komanda nedělal žádné iluze o tom, že by měli při střetnutí s

příšerami sebemenší šanci. Bylo tedy životně důležité se takové srážce raději vyhnout.

Po půlhodině, která mu připadala jako celá věčnost, uslyšel Roi Danton zahoukání terranské sovy, signál, který si domluvil s Andrém Noirem. Bylo jisté, že hypno objevil osobní šachtu. Král Svobodných obchodníků se odplazil směrem, kterým předtím zmizel ve tmě Noir. Po cestě potkával další, kteří rovněž mířili k hypnovi.

André Noir už otevřel šachtu. Byla to roura o průměru asi tři metry s antigravitačním polem a na stěnách byly navíc příčle nouzového žebříku.

Oro Masut zacloumal jednou z nich a zašklebil se. „Ta by unesla i slona," usmál se tiše.

Dantonovi bylo jasné, že Pseudogurradové čas od času navštěvují zpracující závod, aby zkontrolovali výrobní proces. Pokrčil rameny. Komando muselo dovnitř, i kdyby se to tam jen hemžilo těmi obludami. Přehoupl se přes okraj roury a snesl se v antigravitačním poli dolů. Za ním následoval Oro Masut a pak se spustil dolů Jean Beriot.

Ivan Ivanovic Gorašin se postavil na příčíc tak, aby mu vykukovaly z roury ven obě hlavy. Všema čtyrina očima ostražitě pozoroval temnou oblohu, zda se na ní neobjeví záblehy kluzákových motorů. Museli čekat tři čtvrtě hodiny, než nalétla na přistání další skupina nákladních disků. Gorašin zavřel poklop a slezl dolů k ostatním.

Beriot mezitím znovu zaměřil elektrárnu. Nyní stačilo počkat, až přistanou kluzáky. Hukot silných strojů jim potvrdil, že se otevřely hangárové šachty.

Roi Danton odklopil spodní průhled a vykoukl ven. Uviděl oválnou prostoru, z níž vycházelo osm tunelů. Nikde neviděl žádného Pseudogurrada ani robota. Ohlédl se a spatřil Beriota, jak ukazuje na tunel vedoucí přibližně směrem, kudy chtěli jít.

Všichni pomalu vylezli z osobní šachty a plížili se tunelem, zbraně připravené k výstřelu. Zezadu je opět jistil Gorašin.

* * *

Gucky a paladin pronikli do hlavní elektrárny jako první. K reakčním komorám se ale nedostali, protože přístupy k nim byly jištěny autodestrukčními zařízeními. Robot je naštěstí zaznamenal včas. Antigravitační chodbou se posléze dostali o čtyřicet poschodí níž. Ukázalo se, že Dantonovy výpočty byly bezmála absolutně přesné.

Myšob si ještě jednou důkladně prostudoval plán poplašných zařízení, který vypracovali hyperfyzikové, a pak se teleportoval. Rematerializoval se uprostřed vlastní výrobní haly. Okamžitě zapnul deflektorový štít. Nebylo to ale třeba. Ukázalo se, že výroba je plně automatizovaná. Nikde nespatřili žádného Pseudogurrada ani robota.

Gucky se teleportoval zpátky k paladinovi a podal hlášení Harlu Definovi. Domluvili se, že myšob prozkoumá výrobní zařízení nejprve sám a paladin se vrátí na místo srazu dohodnuté s Dantonem.

Když se mutant podruhé zhmotnil v rozlehlé hale, ze stropní šachty se právě snesla nová dávka baramských vajec. Měkce dopadla na vypolstrované transportní pásy a ty je dopravily do složitého zařízení. Celý proces se v něm dal sledovat jako na dlani, protože mělo průhledné stěny.

Uvnitř byla vejce otevřena ze dvou stran, obsah byl vysát a odčerpán do průhledného kotle, v němž se dalšího zpracování ujala silná energetická pole. Guckyho zamrazilo v zádech a musel se odvrátit, když viděl, jak téměř vyvinutá, nenarozená mláďata Baramů - vlastně už hotové inteligentní bytosti - jsou zpracovávána v tekutém médiu na jakousi emulzi.

Byla to hromadná vražda - vraždili se zde nenarození Baramové, kteří už určitě byli schopni cítit, vnímat a možná už i myslet.

Mutant to déle nevydržel a teleportoval se zpátky k paladinovi.

Když sdělil Harlu Definovi a ostatním členům jeho týmu, čeho byl svědkem, také oni

se otřásli hnusem a nenávistí vůči Pseudogurradům. Bylo známo, že Siganci byli ještě mnohem citlivější než běžní Terranci nebo Ertrusani. Na svém světě neznali žádné hrdelní zločiny jako vraždy nebo loupežná přepadení s následkem smrti. Dokonce i ke krádežím u nich docházelo jen velmi zřídka. O to víc byli členové týmu Thunderbolt otřeseni, když se dozvěděli o masovém vyvražďování bezbranných myslících bytostí.

Nejinak se vedlo Dantonovi a ostatním, když je myšob dopravil do výrobní haly. Stále ještě nezahlédli jediného Pseudogurrada ani robota. Připadalo jim to podivné, přestože rozhodně netoužili po takovém setkání.

„Mám takové tušení, že nás potají pozorují," řekl Oro Masut.

Roi Danton zavrtěl hlavou a namítl: „Jestliže je pro Pseudogurrady neobilatium tak životně důležité, jak se domníváme, nikdy by nás nenechali vědomě proniknout až sem, Oro."

„Echm," zachrchlal Ertrusan. „Máte pravdu, pane. Neměli bychom zničit celé zařízení, když už jsme tady?"

„A zatím ještě živé Baramy s ním?" vyprskl vztekle Gucky.

„Nic by mi v tom nezabránilo, kdyby to bylo nutné, Gucky," prohlásil král Svobodných obchodníků tvrdě. „Ve válce se musí někdy obětovat i životy nevinných, jestliže se tím zabrání ještě strašlivějším neštěstím. Navíc by nemělo smysl zničit jedno zařízení, když je jich na Baybalobu určitě víc. Ta by klidně pokračovala v práci."

Mezitím už došli přímo k „výrobní lince", do níž byla transponována baramská vejce. Na druhé straně průhledného zařízení vytékal bílý hustý extrakt.

Bysiphere prozkoumal měřicím přístrojem plášť linky a řekl: „Je to hermeticky uzavřené a má to dvojí opláštění. Uvnitř je bezbarvý plyn, kterým se usmrcují zárodky. Pozor, moc se k lince nepřibližujte, vychází z ní velmi silné záření."

Vzápětí se před ním rematerializoval Gucky a oznámil: „Byl jsem vedle. Tam se plní extrakt do ocelových lahví."

Roi Danton se prodral dopředu a poprosil myšoba, aby ho dopravil do plnicí stanice. Také zde bylo zařízení neprodyšně utěsněné, aby se extrakt nedostal do kontaktu s okolím. Automatická linka vtlačovala hotové neobilatium do ocelových lahví, dlouhých přibližně jeden metr a o průměru třicet centimetrů. Láhve byly na běžícím pásu obaleny pěti vrstvami izolačního materiálu, ještě jednou sterilizovány zářením a ukládány do transportních polí miskovitých pojízdných robotů. Každý z nich vzal pouze jedinou láhev a odletěl pryč.

„Vypadá to, jako kdyby neobilatium bylo citlivé na otřesy a nárazy. Takhle opatrně se kdysi zacházelo na Zemi s nitroglycerínem," prohlásil Noir.

„Extrakt stěží exploduje," namítl zamyšleně velitel. „Patrně by ale ztratil svůj účinek, kdyby byl vystaven otřesům. Budeme muset postupovat stejně obezřetně, až si vypůjčíme jednu z těch lahví."

„Vy ji chcete ukrást, pane?" Ertrusan zbledl.

„Samozřejmě," vmísil se do debaty Armond Bysiphere. „Tady nemáme dostatečné vybavení, abychom mohli neobilatium analyzovat. Musíme ale zjistit, z čeho se skládá a jak účinkuje."

„Nedotkl bych se té flašky ani kleštěmi," prohlásil Masut.

Danton si odkašlal a tiše řekl: „Budeš ji muset vzít do rukou, Oro. Ty, Gucky, se s ním teleportuješ do skladu, kam vozí roboti kontejnery. Jeden vezmete a pomažete zase hezky rychle zpátky. Za hodinu se rozední a to už musíme být z komplexu pryč."

„Tak pojď, velikáne," řekl myšob a popadl Ertrusana za palec.

Když oba zmizeli, Jean Beriot se nadechl a řekl. „Za chvilku to budeme mít za sebou. Jenom nechápu..."

Roi Danton se usmál, vzápětí mu ale úsměv zmrzl na rtech, když se rozječely ohlušivě všechny poplašné sirény v komplexu.

To už se u nich rematerializovali Gucky a Masut. Ertrusan svíral v rukou ocelový

válec.

„Spustilo to, když jsem láhev telekineticky nadzvedl," oznámil zadýchyně myšob. „Patrně pozitronická kontrola."

Jekot sirén náhle zmlkl. Zato odevšad bylo slyšet bouchání zavíraných přepážek a dunivé dusání robotů nebo nadměrně těžkých živých bytostí.

„Gucky!" vykřikl Svobodný obchodník. „Odskoč na tu nedostavěnou budovu, druhé patro. Vezmi nás s sebou, co nejvíc můžeš. Honem!"

Mutant si dobře uvědomoval, že bez teleportace se ven nedostanou. Bez váhání Popadl Masuta za ruku, přitáhl si k sobě telekineticky hyperfyziky a Noira - a dematerializoval se...

„Pozor!" ohlásil se lokalizační technik z paladina. „Pohyb na přístupech. Pravděpodobně Pseudogurradové." Robot namířil ozbrojené paže na dveře. Ani nepočkal, až je útočníci otevřou, a vypálil z impulzátorů a dezintegrátorů současně. Dveře se rozžhnuly a shořely na popel - a s nimi čtyři Pseudogurradové.

To už se ale další bestie snažily proniknout druhými dveřmi.

Dvouhlavý mutant se soustředil oběma svými mozky na prvního Pseudogurrada. Parapsychické proudy se spojily v atomovém shluku cizího těla a došlo k jaderné fúzi. Útočník zanikl v mohutné explozi.

Roi Danton vypálil na další příšeru z raketometu a proměnil ji v rosolovitý chuchvalec.

V té chvíli se zhmotnil Gucky. Zapištěl a uskočil stranou, když mu kolem uší prosvištěly raketové střely. Vskutku titánským parapsychickým úsilím se mu podařilo přitáhnout k sobě Dantona, Gorašina a paladina - a v téže chvíli se s nimi zhmotnil v druhém poschodí talířového skeletu.

„A teď po jednom zpátky do jeskyně!" přikázal velitel.

„Ne!" vykřikl Armond Bysiphere. Když uviděl, jak se Roi Danton tváří udiveně, rychle dodal: „Celý komplex překryl před několika vteřinami pětidimenzionální energetický štít, pane. Nikdo z nás se už ven nedostane."

5.

Všichni zatajili dech, když všude kolem vzplály silné světlomety. Z četných šachet se hrnuli těžce vyzbrojení Pseudogurradové, vytvářeli rojnice a systematicky pročesávali terén.

„Je to nejmíň tisíc převzatých Gurradů," vypískl Gucky. „Pokud se chceme alespoň chvíli úspěšně bránit, musíme okamžitě zaútočit."

Roi Danton se hryzl do spodního rtu. Věděl, že myšob má pravdu. Na druhé straně ale stále ještě zoufale doufal, že Pseudogurradové možná přehlédnou jejich úkryt. Byla to však iluze a sám si to dobře uvědomoval.

„Tak dobrá," zachrčel nakonec. „Gorašine, vy si vezmete na starost západní sektor. Gucky, ty budeš bránit severní sektor. Oro, my dva a doktor Bysiphere budeme jistit jižní sektor. Paladin, Noir a doktor Beriot se pokusí vyčistit východní sektor."

„Námitka!" ozval se Harl Defin z paladina. „Ve východním sektoru je jenom pár Pseudogurradů, tam není bezpodmínečně zapotřebí robotovy palebné síly."

„Na východě máme základnu s transmiterem, Define," odsekl Danton. „Musíme udržet za každou cenu ústupovou cestu pro případ, že se zhroutí ochranný štít."

„Rozumím," odpověděl Siganec.

Pseudogurradové zjevně pořád ještě neodhalili úkryt komanda. Jenže jejich pátrání bylo důkladné a dokonalé.

„Zahajte palbu!" vykřikl velitel, když byli všichni na svých místech.

Zahřměly paladinovy těžké impulzátory a zářivé exploze zásahů proměnily východní sektor náhorní plošiny okamžitě v ohnivé peklo.

Z raketometů vylétly s děsivým vytím projektily s termojadernými hlavicemi. Všude se rozzářila miniaturní slunce. Tlakové vlny se hnaly nad terénem a nad náhorní plošinou vyrůstaly typické hřiby.

Gorašin tam stál široce rozkročený a soustředěně hleděl západním směrem. Pátrací oddíly Pseudogurradů byly v tomto sektoru nejvíc pozadu. To mutantovi umožnilo bohatě využívat svou příšernou parapsychickou schopnost. Rozpoutal jaderné exploze o síle několika kilotun. Ačkoli byly povrchové stavby vybudovány z odolného materiálu, několik z nich se zhroutilo a rozplynulo v oslnivém žáru.

Někteří protivníci se snažili spasit před pekelným bombardováním bezhlavým útěkem. Přesto se většina Pseudogurradů vyznačovala odvahou, jež si v ničem nezadala se statečností terranských elitních vojáků. Navíc byla jejich kompaktní těla velmi odolná. Pokud nedostali přímý zásah, útočili neúprosně dál.

Roi Danton se bezděky přikrčil, když do nejvyšších poschodí nedostavěné budovy narazila vlna raket. Několik pater se zhroutilo. Rozpáleným vzduchem létaly několikatunové trosky, mezi nimiž by nikdo neměl šanci přežít bez bojového obleku a ochranných štítů kolem sebe.

Král Svobodných obchodníků pevně stiskl rty. Bylo mu jasné, že tady se dlouho neudrží. Z oblaků kouře se před ním vynořil zkřivený obličej nějakého Pseudogurrada. Namířil na něj zbraň a vypálil po něm čtyři střely. Pseudogurrad se vzápětí rozplynul v kyselinovém dešti.

Oro Masut pálil z osmihlavňové zbraně, skoro stejně velké jako menší stacionární raketomet. Z místa, kam dopadly jeho střely, se stal pekelný kotel.

Jenže se objevovali další a další Pseudogurradové. Vypadalo to, že na místo každého mrtvého nastoupili hned dva další.

Za Dantonem se zhroutil prostředek horního patra. Úlomek pilíře spadl na jeho ochranný štít a s rachotem vybuchl. Naštěstí se velitel neotočil, protože jinak by to byla jeho smrt.

Armond Bysiphere vrhl jeden ruční granát a zakrátko zakryla výhled na jižní stranu žhnoucí jaderná bariéra, kterou by nemohl proniknout žádný útočník. Pseudogurradové však čekali za ní. Jakmile pohasla, vyrazilo jich na zteč snad čtyřicet.

Svobodný obchodník věděl, že nedokáží déle odolávat přesile. Křikl na Harla Defina, ale Siganec už dávno rozpoznal nebezpečí. Ještě předtím nasměroval paladina do zad útočníkům, spustil ho na běhavky a vřítil se s ním mezi ně jako živá střela.

Pseudogurrady výpad tak zaskočil, že se ani nezmohli na obranu. Doslova strnuli a byli mrtví dřív, než se nadáli.

To už se však objevila další útočná vlna.

„Dochází nám střelivo," hlásil Armond Bysiphere Dantonovi.

„Gucky, pokus se uložit jadernou mikrobombu do elektrárny napájející ochranný štít," rozhodl rychle velitel. „Naše postavení je neudržitelné."

Jako potvrzení jeho slov zasáhla zbytky horního poschodí nepřátelská raketová střela, prolétla až do přízemí a tam explodovala. Bylo štěstí, že se Pseudogurradové neodvažovali nasadit v areálu žádné atomové nálože, jinak by z komanda nezůstal ani popel.

Dantona výbuch rakety nadzvedl - a vzápětí přistál mezi troskami, jež zbyly z výškové budovy. Zůstal nezraněn, protože ho ochránil štít.

„Kde je myšák?" zeptal se přílbovým telekomem ostatních.

„Teleportoval se," zachrčel André Noir do mikrofonu.

„Dobrá, přemístíme se k východnímu okraji plošiny. Doufám, že se to Guckymu povede."

Vtom sebou vyděšeně trhl, když uslyšel příšerný řev, který vydal všemi svými rekroduktory paladin.

Haluťanovi podobný bojový stroj se vřítil do skupiny Pseudogurradů, pět z nich zabil na místě a šestého sevřel v běhavkách a činivkách.

„Toho si vezmeme s sebou, pane!" oznámil veliteli Harl Defin.

Robot vlekl zajatce troskami Potom našel několik ocelových nosníků a uvěznil v nich Pseudogurrada tím, že je zkroutil kolem jeho těla.

Na tento okamžik Roi Danton čekal. „Aktivujte vznášedla a vytraťte se do jeskyně!" přikázal všem.

Pětidimenzionální ochranný štít klenoucí se nad areálem se zhroutil. Nic už nemohlo komandu zabránit, aby se dostalo do bezpečí - bylo to sice jen zdánlivé bezpečí, ale přestávka v boji umožnila všem promyslet si následující tahy.

Myšob se nakrátko rematerializoval, oznámil, že se odteleportuje nahoru a vyšle nouzové volání na CREST V, a pak opět zmizel. Roi Danton se vděčně usmál. Nebýt Guckyho, byli by dozajista za několik minut po smrti, třebaže měli k dispozici paladina.

Pseudogurradové byli zhroucením ochranného štítu a náhlým útěkem Terranců natolik překvapeni, že je začali pronásledovat až o několik vteřin později. Oro Masut letěl jako poslední a demonstrativně jim mával ocelovým válcem s neobilatiem. Pseudogurradové nedokázali střílet na kontejner se vzácným obsahem.

Paladin směřoval k úpatí náhorní plošiny. Hravě svíral v obou činivkách zajatce a řítil se dolů jako střela. Zakrátko zmizel Dantonovi z dohledu: Velitel se pousmál, když zpozoroval, že Pseudogurradové se náhle zastavili na okraji náhorní plošiny. Určitě nepočítali s tím, že protivník dokáže odolat jejich útoku a podaří se mu dokonce zlikvidovat ochranný štít, jinak by se byli vybavili rovněž vznášedly.

A navíc ti drzouni unesli jednoho jejich druha!

Konečně mohli vědci z CRESTU V rozluštit tajemství Osvojitelů.

Danton cítil, jak se v něm vzmáhá vítězoslavný pocit. Ten se však velmi rychle vytratil, když se opět objevil paladin - bez zajatce.

Terranec věděl, co to znamená. Když Pseudogurrad poznal, že neunikne, zničil sám sebe. Nikdo zatím nedovedl říct, jakým způsobem. Možná proměnil komprimovanou hmotu svého těla v energii.

Roi Danton na to přestal myslet ve chvíli, kdy se mnoho kilometrů nad nimi rozzářily záblehy pocházející z pohonných jednotek velkých lodí.

„Kuželovité vesmírné lodě!" oznámil mu telekomem Harl Defin. „Pět kusů. Zdá se, že tu chtějí přistát."

* * *

Ještě jednou to dokázali. Než stačilo přistát pět pseudogurradských kuželů na náhorní plošině, dorazili všichni členové komanda do jeskynní skrýše.

Tam je čekal Gucky a měl pro ně Jobovu zvěst.

„Nepodařilo se mi navázat spojení s CRESTEM V," zapištěl rozčilené. „Paratronový štít nepropustí ani hyperimpulzy."

Roi Danton přijal novou skutečnost statečně. „Mohlo nás to taky napadnout, Gucky. Ale klid, něco už vymyslíme."

„Pseudogurradům stačí tak půlhodina, aby nás tu vyslídili. Radši ani nechci myslet na to, co přijde potom."

Velitel přimhouřil oči, pomalu přešel k ústí jeskyně a zahleděl se do úsvitu nového dne. Podíval se na hodinky a zjistil, že na Zemi uplývá poslední hodina z prvního června roku 2437. Byl nejvyšší čas vrátit se s CRESTEM V k hlavní skupině flotily operující v Malém Magellanově mračnu.

Terranec se jízlivě usmál.

Jenže k tomu by bylo potřeba, abychom byli na palubě, pomyslel si. Tedy pokud loď vůbec ještě existuje. Pseudogurradové ji mohli taky objevit a zničit, když mají takovou převahu...

Z náhorní plošiny právě startovaly tři kuželové lodě. Pomalu vystoupaly do výšky asi deset kilometrů a začaly kroužit.

Roi Danton zkrabatil čelo.

Jak je chtějí Pseudogurradové vůbec najít? Rozptylové záření a hyperenergetické rázové vlny paratronové elektrárny zcela překrývaly poměrně slabé emise energie vycházející z paladina a přístrojů.

Svobodný obchodník si otřel pot z čela, zatímco oba hyperfyzikové sestavili aparatury a zahájili měření.

„Rázové vlny ne...," spustil Bysiphere a vzápětí bohapustě zaklel. „Ti hajzlíci vypnuli elektrárnu!"

Roi Danton se zhluboka nadechl. „Všichni kromě Guckyho a mě se stáhnou zpátky na jih," přikázal. „Zůstaňte v kaňonu. Gucky, my se pokusíme dostat ke CRESTU V. Paladine, vy vezměte transmiter!"

Všichni věděli, o co se nyní hraje. Když neběží elektrárna, je jen otázkou několika málo minut, než je vyčenichají kuželovité lodě. Proto bylo třeba se neustále přemísťovat.

Když ostatní vyrazili, poklekl Danton před aktivovaným hyperkomem a začal vysílat smluvený nouzový signál.

„Neodpovídají," zapištěl Gucky zoufale. „Co uděláme, když se CREST V vůbec neohlásí?"

„Nevím," hlesl Terranec. „Podívej se ven, Gucky, prosím!"

Myšob se teleportoval a za několik vteřin byl zpátky. „Už jdou po nás!" zavřískl. „Tři káči míří rovnou na naši jeskyni!"

Velitel jen přikývl. Nic jiného ani nečekal. Pro měřicí přístroje na palubách kuželových lodí nebyl problém zaměřit zapnutý hypervysílač. Přepnul hyperkom na automatické vysílání, zkontroloval, zda je směrová anténa nastavena na škvíru v planetárním paratronovém štítu, a pak kývl na myšoba.

Gucky ho popadl za ruku a dematerializoval se s ním. Zhmotnili se přímo za svými druhy a hnali se za nimi. Jen několik centimetrů pod podrážkami jim hučela, bublala a pěnila se řeka.

Stěny kaňonu se poznenáhla rozestoupily a objevilo se zalesněné údolí.

Roi Danton se neotáčel; hukot kuželovitých lodí se nedal přeslechnout. Dovedl si představit, jak krouží nad zaměřeným vysílačem. Zbývala otázka, jak budou Pseudogurradové postupovat, když vědí, že nepřítel se zmocnil neobilatia.

Na tuto otázku se mu dostalo jednoznačné odpovědi během několika málo minut. Nad pohořím se bíle rozzářila jaderná exploze a vzápětí se přes uprchlíky převalila tlaková vlna. Nechránilo je tedy ani trochu, že měli extrakt. Osvojitelé byli odhodláni obětovat kontejner s neobilatiem, jen když budou moct zlikvidovat vetřelce.

„Zahněte do nejbližšího postranního údolí!" křikl Danton do telekomu. Současně zvýšil výkon pulzačního pohonu a letěl napřed. Zabočil, jakmile spatřil boční dolinu, a zamířil k prvnímu skalnímu převisu. Ostatní přistáli hned po něm.

„Je mi líto, Gucky," řekl velitel a chabě se usmál. „Zase jednou si budeš muset zahrát na našeho spasitele. Hádám, že lodě tu budou za pár minut, a to už musíme být pryč. A o to se postaráš ty."

„Co by našinec všechno neudělal pro přátele," zapištěl myšob nakysle. Chrčivě oddechoval a byl zjevně vyčerpaný. „Dobrá, ale víc než na sto kilometrů to nedokážu." Vzápětí se teleportoval s prvními druhy.

* * *

Perry Rhodan ležel v konturovém křesle, oči zavřené, a pokoušel se alespoň na několik minut usnout. Nedařilo se mu to. Až příliš ho drtilo vědomí, že zatím nedošly žádné zprávy od komanda vysazeného na Baykalobu. Všechno by se bylo dalo snést lépe než tato neustálá nejistota.

Vyskočil jako elektrizovaný, když se smluveným signálem ohlásila lokalizační centrála.

„Ano? Co je?" vyhrkl a přitáhl si blíž mikrofon telekomu.

„Kódované nouzové volání od Dantona, pane," oznámil mu vrchní radista. I v jeho hlasu bylo znát vzrušení.

„Přepojte mi ho!" přikázal mu Velký administrátor.

„To nejde. Přístroj je pravděpodobně přepnutý na automatiku, pane."

„Zkoušejte to dál."

Rhodan se obrátil na plukovníka Merlina Akrana a ten stiskl beze slova poplašný spínač. Vzápětí přikázal okamžitý start. Velký administrátor se usmál na Allana, který se vyřítil ze dveří spojujících lokalizační centrálu s velitelským můstkem.

„Už je to tady, Perry?" zeptal se ho Arkonidan.

„Ano. A musíme sebou hodit. Vysílač pracuje na automatiku. To znamená, že jsou na útěku."

„Pane, nouzový signál umlkl," ohlásil vrchní radista.

„Díky," řekl mu Perry Rhodan.

Mlčky na sebe s Atlanem pohlédli. Oba věděli, že zase jednou začíná závod s časem. Oba se také už mnohokrát ocitli ve stejné situaci, v které se nacházelo komando na Baykalobu, a proto si dovedli živě představit, co se děje.

CREST V mezitím zrychlila na hodnoty překračující stanovenou mez bezpečnosti. Vypadalo to, jako kdyby se Merlin Akran rozhodl raději zničit celou loď, než aby nechal komando na holičkách.

Už za několik minut se ultrabitevník dostal do meziprostoru. Ze střílen už dávno došla hlášení, že děla jsou připravena k palbě.

Perry Rhodan věděl, že osádky děl sedí za zaměřovacími automaty a čekají jen na povel. Každý na palubě byl informován o významu Dantonovy operace a bylo zřejmé, že ze sebe vydá to nejlepší. Bylo jen otázkou, zda to bude stačit.

„Třicet vteřin do výstupu z hyperprostoru," oznámil Akran klidně.

Velký administrátor se zašklebil a přikázal: „Nastavte všechny manévry na maximální účinnost protipólového zářiče, plukovníku!"

„Provedu, pane!"

Sotva to Epsalan dořekl, vřítila se CREST V zpátky do lineárního prostoru. Přesně podle naprogramování se vynořila uprostřed flotily střežící Baykalob.

„Pal!" vykřikl Akran.

Ultrabitevník se celý roztřásl zpětnými rázy těžkých děl. Na panoramatických obrazovkách na galerii se objevily ohnivé míče umělých sluncí. Účinek protipólového zářiče se dal sledovat jen na speciálních monitorech. Vtom Perry Rhodan objevil něco, s čím nepočítal.

Všechny kuželovité lodě panicky ustupovaly, jakmile ztratily paratronový štít. Zdálo se, že jejich posádky přesně znají drtivé účinky terranských transformačních děl. Navíc zapůsobil moment překvapení. Žádný Pseudogurrad zjevně nepočítal s tím, že se uprostřed strážní flotily zničehonic zjeví terranský ultrabitevník a začne kolem sebe rozsévat zmar a zkázu.

„Rhodan transmiterové centrále! Pořád ještě žádný kontakt?"

„Zatím ne, pane."

Perry si otřel pot z čela a střetl se pohledem s Atlanem.

„Máme málo času," vyhrkl Arkonidan. „Až se Pseudogurradové vzpamatují z prvního šoku a prohlédnou náš záměr, zaútočí bez ohledu na vlastní ztráty."

Velký administrátor přikývl a pak pohlédl na kapitána lodi. Akran vydával klidným hlasem rozkazy a tvářil se, jako kdyby byli na manévrech. Kapky potu, které se mu leskly na zátylku, však svědčily o tom, že si dobře uvědomuje, jak rychle se každou vteřinou snižují jejich šance.

„Kontakt!" ozvalo se v té chvíli z transmiterové centrály.

Rhodan vystřelil z křesla, jako kdyby se katapultoval, a vrhl se k výtahu. Atlan se hnal za ním a na rtech mu hrál úlevný úsměv.

* * *

Jako planetoid se nad nimi vznášela obrovitá kuželovitá loď, třebaže byla ještě v několikakilometrové výšce. Roi Danton zaskřípal zuby. Gucky už tu pro ně měl dávno být. Pozvedl elektronický dalekohled k očím - a zbledl. Z malé šachty lodi se uvolnil lesklý kovový předmět a řítil se neodvratně k povrchu: jaderná bomba.

Nemělo cenu utíkat. Terranec se v duchu ptal, jestli něco ucítí, až se ocitne v centru atomové exploze.

Z černých úvah ho vytrhl Gucky. Cítil, jak ho myšob telekineticky popadl, a vzápětí zmizeli ze skalního výstupku a nechali za sebou kuželovitou loď i padající bombu. Ve chvíli, kdy se rematerializovali u ostatních, vzešlo o několik set kilometrů dál na severozápad umělé slunce.

„To bylo fakt o fous," zašeptal Bysiphere.

Roi Danton chtěl něco říct, když vtom Oro Masut zaječel: „Kontakt s CRESTEM V!"

Nikdo nic neřekl. Všichni zírali na modrobíle se třpytící oblouk malého transmiteru, který pro ně znamenal záchranu a návrat na palubu ultrabitevníku.

Když Danton konečně našel řeč, začal vyvolávat jména. Jako první šel Armond Bysiphere s láhví neobilatia, po něm následoval Jean Beriot v závěsu s Ivanem Ivanovičem Gorašinem a Andrém Noirem.

Všichni pospíchali, seč jim síly stačily, protože od severozápadu se blížil obrovitý objekt ve tvaru dětské káči, přitahovaný impulzy pracujícího transmiteru.

Pseudogurradové nejspíš pochopili, že už nemají co dělat jen s uprchlíky, které mohou dříve nebo později dohonit a zneškodnit.

Roi Danton jen doufal, že se předčasně neuzavře mezera v paratronovém štítu. Nakonec zbyl sám s paladinem.

„Jděte!" zvolal Harl Defin. „Já půjdu hned po vás."

Robot vysunul trubici vrhače a namířil ji na nejbližší kuželovitou loď. Svobodný obchodník skočil do transmiteru. Měl dojem, že ještě zaslechl svištění raketové střely vypálené paladinem, a už stál v transmiterovém přijímači na palubě CRESTU V.

Ve všeobecném výbuchu nadšení ani nebylo příliš nápadné, že se Perry Rhodan objal se synem. Konečně dorazil také paladin a ve zlomku vteřiny pohasl oblouk, což značilo, že transmiter na Baykalobu byl zničen.

Perry Rhodan si přiložil náramkový telekom k ústům a řekl: „Rhodan kapitánu lodi! Komando vysazené na Baykalobu se vrátilo v plném počtu. Vytáhněte z motorů, co můžete, plukovníku. Kurz severní sektor Malého Magellanova mračna!"

„Byl nejvyšší čas, pane," ozval se v telekomu Epsalanův zvučný bas.

Všichni v transmiterové centrále se chytili nejbližších upevněných předmětů, když se výkon pohonných jednotek lodi zvýšil na nepřípustné hodnoty.

Atlan tiše vyjekl. Bysiphere nedokázal udržet ocelovou láhev. Ta spadla Arkonidanovi na nohu a pak se skutálela k myšobovi, který se rychle teleportoval do bezpečí. Paladin vytrčil činivky a stačil včas zachytit kontejner.

„Takhle se zachází s drahocennou kořistí?" ozval se všem v reproduktorech Harl Defin.

Roi Danton se usmál.

„Co v tom je?" zeptal se ho Atlan.

„Neobilatium. Tajemný výtažek z baramských vajec."

Atlan a Perry Rhodan se téměř nábožně zahleděli na ocelový válec.

Obsahoval možná největší tajemství První vibrační moci, extrakt, který nejspíš zajišťoval věčný biologický život, nebo dokonce hyperbiologickou regeneraci, k jaké docházelo na Monolu.

„Střežte tu věc jako oko v hlavě, Define," řekl Rhodan vážně. „Třeba nám ukáže cestu, jak zvítězit nad Vibrační mocí."